

אתגדת א

בשבע 1112 | ט' באלול תשפ"ד, 12.09.24

77

נכנסו למטכ"ל תפיסות זרות

שלפיהן אי אפשר לנצח טרור. מה זה השטויות האלה?!"

אלוף-משנה במילואים חזי נחמה, ממייסדי פורום המפקדים והלוחמים במילואים, מסביר מדוע צה"ל הפסיק להיות התקפי, מוכיח שהמערכה בעזה אינה מכוונת להכרעה של חמאס, ומשרטט תוכנית מדויקת כיצד צריך להיראות ניצחון // **הדס צורי**

אז שלושה יהודים נרצחו בגבול ירדן, מה זה לעומת מעצר אכזרי של זורקת החול בתל אביב?

דביר שרייבר

השיעור שקיבלתי מהמדליסטים הפראלימפיים שלנו

עפרה לקס

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

מהר מהצו

איפה נהיה בח' באלול תשפ"ה?

שאחרי זוועות שמחת תורה היה ברור לכל כך הרבה ישראלים שאין שום פתרון אחר לטרור הערבי - די מהר התקשורת חזרה לעשות את מה שהיא מצטיינת בו כבר לפחות שלושים שנה, מאז ימי השלום של אוסלו: לטמטם את דעת הציבור. החמאס הוציא להורג בדם קר שישה חטופים? הנפש סוערת? הדם רותח? יאללה, נסית את כל רגש הנקמה מסינוואר והחמאס אל נתניהו. ייוודע בביבי לעינינו נקמת דם עבדיך השפוף.

ואתה שומע את הקולות, ורואה את המראות ואת החסימות, ומשתגע: מה, אתם לא מבינים שהקריאות שלכם לעסקה בכל מחיר רק מרחיקות את הסיכוי להחזרת החטופים ורק מקרבות את הסיכוי לעוד חטיפות? מה סינוואר אמור להבין מההתנהגות שלכם אחרי רצח ששת החטופים בשבוע שעבר, ואחרי התגובות שלכם לסרטון המנהרה של דובר צה"ל בשבוע הזה?

ואיך אתם כל כך מזועזעים (ובצדק כמובן) מכתמי הדם במנהרה בעזה וכל כך אדישים מול כתמי הדם בתחנה בגבעת אסף? איך אתם לא מבינים שהערבים הם אותם ערבים והדם אותו דם?

4 רגע לפני שנפרדתי מהספר העצוב והמתסכל על המאבק שנכשל, קראתי את ההקדמה שלו, ומצאתי אותה כל כך רלוונטית היום. אולי עוד יותר מהזמן שבו היא נכתבה. מעניין שכל השנים לא שמתי לב אליה. אולי כי מיהרתי אל תוך הספר בלי להתעכב בתחילתו.

וכך כותב רפי בן בשט: "הייתה מלחמת מוחות בין מטות הצבא והמשטרה לבין המטה הקטן שלנו. למבצע העקירה גויסו רבבות חיילים ושוטרים, מזל"טים, מסוקים, ג'יפים ונגמ"שים, ניידות ואופנועים, משקפות ומצלמות תרמיות, מערכות קשר משוכללות ומערכות האזנה. כל אלו עמדו כנגד 'צבא מאמינים בדרך' עם תרמילים על הגב, 'חמושים' בעגלות ילדים ובתינוקות במנשא, שרים, מתפללים ומאמינים שגם אם לא נצח בקרב - נצח במלחמה".

מדהים. יש פה ממש מפרט של כל מה שהיה חסר כדי למנוע את מה שקרה בשמחת תורה. עזבו רגע את הקונספציה. אם רק היו מסוקים, ג'יפים, נגמ"שים וכו' באותו אזור בדיוק, המצב היה שונה לגמרי. אבל מה לעשות שמערכת הביטחון זיהתה בשנים האחרונות את האויב הלא נכון? טוב, זה כבר כן קשור בקונספציה.

וגם אז, כמו היום, ניסו להשתיק אותנו. הדעה שלנו לא הייתה לגיטימית: "בשמים ולמענם של כל הנאבקים והמזדהים, אותם עשרות אלפי אנשים, נשים, בני נוער וילדים שלקחו חלק במאבק שלא זכה לסיקור תקשורתי ראוי ולא לתיעוד מסודר, בשמים ולמענם של כל מי שעשו כל שביכולתם, בכל לבנם ובכל מאודם, יצא לאור הספר הזה".

אבל שימו לב לפסקה הבאה, שכתב בהקדמה בן בשט (ביחד עם שותפו לעריכה, יצחק ש' רקנטי) לפני 18 שנה, שנוגעת בלב הדברים: "המאבק על הגוש לא היה רק מאבק על היישובים, על האנשים שגורשו, על החממות שנהרסו, על מפעל אדיר בן שלושים שנה שהועלה למוֹלך בימים ספורים. המאבק היה - ועודנו - על דמותה של המדינה, על הדרך, על עומק השורשים: האם תהיה זו מדינת היהודים שתשמור על ערכי היהדות או מדינה ככל מדינה אחרת על פני הגלובוס?".

בול! על זה היה המאבק בגוש קטיף. על זה המאבק עכשיו. זה לא רק מאבק פוליטי. זה לא רק מאבק ביטחוני. הוא גם מאבק פוליטי וביטחוני, ברור, אבל הכול מתחיל בעומק השורשים שלנו. בזהות היהודית שלנו. זה הסיפור. ואם נדע לטפל בשורש, בעומק, אם נדע לחזור אל המקורות שלנו - אם נדע להחזיר את אחינו אל המקורות - נזכה לראות במו עינינו בהתגשמות נבואות הנחמה שנקרא השבת בבתי הכנסת (את חלקן כבר ראינו מתגשמות בדור האחרון): "ברגע קטן עזבתך - וברחמים גדולים אקבצך. בשצף קצף הסתרתי פניי רגע ממך - ובחסד עולם ריחמתיך. כי ההרים ימושו והגבעות תמוטטנה - וחסדי מאיתך לא ימוש", מנבא לנו ישעיהו.

ואם חלילה לא, מה יקרה אז? טוב, בשביל זה לא צריך לפתוח את ישעיהו, מספיק לפתוח את הרדיו. ●

נפש שמצחיקה את עצמה

טליה לביא היא אלמנתו של לוחם מגלן, רס"ר (במיל') צביקה לביא הי"ד, בוגר מכינת עלי, עובד סוציאלי, אב לשלושה, שנפל בקרב ברצועת עזה. וכך היא כותבת: "שלום ידידיה. אני שולחת לך משהו שצביקה שלי כתב, לכבודו של חודש התשובה. אין עוד מה להוסיף על המילים שלו, פשוט ככה". היא צודקת. הנה המילים שלו:

"כל השנים האלה בשיבה אנחנו מנסים לפתח, בין היתר, נפש של בעל תשובה. מהי נפש של בעל תשובה? זה היכולת לגרום לצוואר להיתפס. כלומר, אי אפשר להסתכל לאחור על הרע שקרה - אלא רק קדימה. זה אומץ להתמודד בכל יום מחדש עם אתגר שממש אתמול הפסדת לו בהשפלה גמורה. זה האמונה שאתה לא לבד אף פעם. ההפנמה שה' רואה בסבלך ובמאמצך. זה לקום ליום שאתה יודע איך יתחיל, אבל אין לך מושג איך הוא ייגמר.

בעל תשובה זה לא להיבהל מאנשים גדולים. זה לדעת ששביל התשובה שבו אתה הולך, מלא בעקבות של אנשים שצעדו בו לפניך. זה לדעת שגם המרשימים ביותר חווים את חוויותיך, רק אולי במקום קצת גבוה יותר, וככל הנראה אולי גם אתה נמצא בעמדה הזאת ביחס לאנשים אחרים.

זה להתכוון בכל בוקר ב'מודה אני'. זה להאמין שיש לי ייעוד שבשבילו הגעתי לעולם ואם צריך, אז גם לשלם מחירים כבדים כדי להשיגו. זה להאמין שכדי להצליח מותר גם להיכשל בדרך. זה להסכים להתגבר ברגעים קשים לטובת עתיד טוב יותר.

נפש של בעל תשובה היא נפש חיונית שגדלה, שלומדת, שאוהבת לחיות, שאוהבת לקום בבוקר, שמשמחת את עצמה, שמצחיקה את עצמה, שמייצרת לעצמה חוויות, שלומדת מטעויות כמו מהצלחות. כמעין המתגבר, כרוח צוננת ביום חם, תחושת שלמות עם העולם, עם עצמך".

3 אז השבוע, יום למחרת ח' באלול, התאריך שבו הסתיים, כפי שהסתיים, מבצע הפינוי, החזרתי את הספר למקומו במדף הגבוה (רק שם יש מקום לאלבומים גדולים) ותהיתי, קצת כמו ברגעים שאני מחזיר למדף את מחזורי התפילה של הימים הנוראים, איפה הספר הזה יפגוש אותי בשנה הבאה. איפה הוא יפגוש אותנו, את מדינת ישראל? איפה הוא יפגוש את גוש קטיף? מה יהיה שם בקיץ הבא, עשרים שנה בדיוק אחרי הגירוש? מצד אחד, אנחנו קרובים כל כך לחזור אליו. למעשה כבר חזרנו אליו. הרי ברגע זה ממש יש בגוש קטיף בתי כנסת מאולתרים רבים שבהם מתפללים חיילי צה"ל. צריך בסך הכול להביא לשם גם אורחים. מצד שני, יש לנו עוד כברת דרך לעשות בדעת הקהל. והאמת שזה נהיה קצת מייאש לאחרונה: אם בימים הראשונים

1 ביום רביעי השבוע, ח' באלול, סגרתי את סבב האזכרות לאירועי גוש קטיף שאני עורך, בליבי, מדי שנה. לפני כמה שבועות כתבתי כאן איך בכל קיץ, לקראת ימי בין המצרים, אני מוריד מהמדף הגבוה את 'שחר כתום, אלבום המאבק' שיצא לאור כשנה אחרי ההתנתקות. יש בו מאות תמונות, קטעי עיתונות, סיפורים אישיים, מודעות וגם שירים, שמספרים את סיפור המאבק נגד ההתנתקות. זהו בעצם יומן מפורט, שמתעד חודש אחרי חודש - ולקראת הסוף המר, יום אחרי יום ואפילו שעה אחרי שעה - את ההפגנות, הצעדות, התפילות והדמעות.

מה שלא ידעתי כשכתבתי את הטור ההוא, זה שרפי בן בשט, ממובילי מטה המאבק נגד הגירוש, האיש שיוזם את הוצאת האלבום המאוד מושקע הזה ואף היה העורך הראשי שלו, שילם במלחמה את המחיר האישי הכבד ביותר, על העוולות והאיוולות שמחן ניסה להתריע: בנו, אלוף משנה יצחק (בנבה) בן בשט הי"ד, מפקד חפ"ק מח"ט גולני, נשוי ואב לארבעה, נפל כשהסתער לחלץ פצועים במבנה הממולכד בסג'עיייה.

"יצחק נלחם בראש הכוחות ונפל כגיבור ישראל", נאמר בהודעת האבל שהוציא הישוב נווה צוף שבו גדל. "הוא היה מגיבוריה של הארץ הזו, מפירותיה המשובחים ביותר של בנימין ושל היישוב נווה צוף. נפל על הגנת העם והארץ שכל כך אהב, כפי שהתחנך בביתו הספוג באהבת ישראל ובאהבת ארץ ישראל ותורת ישראל".

2 ולמה בח' באלול סיימתי את סבב הזיכרון לגוש קטיף? כי בתאריך הזה, מיד עם נסיגת צה"ל מזהשטח, מאות פורעים עזתים בזוו, שרפו, עקרו וחיללו את בתי הכנסת של גוש קטיף. באותו בוקר הכותרת הראשית באתר ynet הייתה: "מהר מהצפוי: הפלסטינים הציתו את בתי הכנסת".

אני לא יודע מה הכוונה במילים "מהר מהצפוי". מבחינת העזתים הם עשו את זה באיחור גדול, גדול מהצפוי. מאז ומעולם הם רצו לשרוף את בתי הכנסת של היהודים, רק שזה לא כל כך התאפשר. בשנייה שמדינת ישראל יצאה מגוש קטיף, והייתה להם האפשרות, הם הגשימו את חלומם. ואז, אחרי כמה שנות התארגנות והצטיידות, הם הגשימו את החלום הגדול יותר - שריפת היהודים עצמם.

איך אמר בריאיון לאותו אתר בתחילת המלחמה, עורך הדין גלעד קורניאלדי, שהוביל בשעתו את המאבק המשפטי נגד הריסת בתי הכנסת על ידי המדינה? "יש קו מחבר בין שריפת אוצרות הרוח של העם היהודי לשריפה של גופו. במקום שבו משתולל המון פלסטיני-חמאסי סביב מדורה שבה עולים בלהבות מקדשי המעט, נשמת אפו של העם היהודי, ישתולל ההמון סביב שריפת בתים, יישובים, קהילות - כולל תינוקות, נשים וניצולי שואה. בין הגיצים שעלו מהאבנים של המקומות הקדושים בחודש אלול תשס"ה, אפשר היה לזהות את הטירוף החייתי של האספסוף כמעט שני עשורים אחר כך, בשמחת תורה תשפ"ד".

אגב, בבוקר הקשה ההוא, השבוע לפני 19 שנים, המחבל ג'בריל רג'וב, הנודע בכינויו "היועץ לביטחון לאומי ברשות הפלסטינית" (אותו גוף שעכשיו מציעים לתת לו לשמור על עזה מפני הטרור), אפילו לא ראה מקום להתנצל על שריפת המקומות הקדושים בגוש קטיף. "הרשות תסלק את כל המבנים שתשאיר ישראל בהתנחלויות", אמר, "שכן אלה נושאים את הזכר של תוקפנות ישראלית איומה נגד עמנו. חלק מאותם מבנים הם מבנים מסוכנים, מלבד העובדה שהם עדות חיה לדיכוי ולאכזריות של הכיבוש במשך 38 שנים".

ובאותה ידיעה מובאת גם תגובתו של דובר מועצת חוף עזה לשעבר, ערן שטרנברג. תקשיבו טוב: "בתי הכנסת הנשרפים בגוש קטיף וחגיגות תומכי ההתנתקות מקרב החמאס הם תפאורה הולמת לכניעת צה"ל ולברייחה המבישה תחת אש, שבשפה מכובסת מכונה 'ציאה בקומה זקופה'. ההשלכות החמורות יבואו לידי ביטוי בעתיד, כשישראל תגלה שהיא בעצם לא יצאה מרצועת עזה, אלא הריצעה נכרכה באופן הדוק סביב צווארה". ניבא וידע מה ניבא.

הבית במודיעין

רשת הדיור המוגן 'עד 120' הבית במודיעין

הזדמנות אחרונה למחירי PRESALE

איכות החיים עולה,
מחירי הדיור נשארים זהים
לפרטים נוספים בואו להתרשם במרכז המכירות

כשרות רבנות מקומית

חוגים ופעילויות

מרכז קניות

אירוח משפחתי

ספריה תורנית

בית כנסת

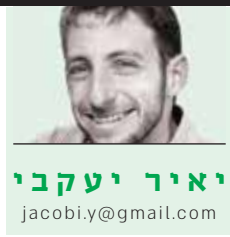

השגחה רפואית

*התמונות להמחשה בלבד

*6120

רשת דיור מוגן לגיל השלישי בפריסה ארצית:
הבית בתל אביב | הבית בהוד השרון | הבית בראשון לציון | הבית במודיעין
בקרוב: הבית בקרית מוצקין | הבית בנס ציונה | הבית בירושלים

יאיר יעקובי
jacobi.y@gmail.com

חוג בית

מצחיק שחכמים אמרו לגבר "אל תרבה שיחה עם האישה", כאילו זה תלוי בו בכלל. הרי אם זה היה תלוי בנו הבית היה דומם. חבורה של אנשים עם קשרי דם שמתקשרים באמצעות פנטומימה. אולי מלבד פעם ביום שבה היינו שואלים זה את זה שאלות סגורות, מה שהגויים קוראים יס נו קווסצ'ונס, כדי שחלילה לא יתפתח דיאלוג מעבר לנצרך. "האם היום עבר עלייך בנעימים?", "כן", "המשך ברכה והצלחה". ושלום על ישראל.

אבל לא כך זוגיות עובדת, ואתה מוצא את עצמך מבלה חלק ניכר מהיום בשיחות "חשובות" על הילדים שהם "גם שלך אתה יודע". אתם שומעים את הנימה המבקרית, נכון? השבוע ההתעסקות נסובה סביב החוגים של הילדים, בפרט של היעקבינית הקטנה בת השש שמעולם לא זכתה לחוג ומתעקשת לחוות את כל מה שיש לעולם הזה להציע. "אז תשלחי אותה לחוג, למה צריך לעשות מכל דבר דרמה?" פתחתי את השיחה בהכי גועל נפש שאני יכול סתם כדי למתוח את הזוגיות הזאת לקצה פעם אחת כדי לראות כמה אנחנו עמידים. אשתי דילגה מעל המשוכה הזאת ושמרה על השיחה עניינית, כנראה כדי להראות לי שהיא יותר טובה ממני. "אני יודעת כמה השיחות הלוגיסטיות האלה קשות לך, אז בוא אני אעשה לך את זה פשוט. הילדה רוצה חוג ריקוד".

"יאללה שכוייח, סגרנו חוג ריקוד, המשך ברכה והצלחה", חתמתי את הדיון ופתחתי מחדש את הטלפון שלי כדי להמשיך לצפות בתקציר משחק הפוטבול שפספסתי אתמול כי נרדמתי מולו כי אני רק עושה כאילו אני אוהב פוטבול. נושא לפעם אחרת.

"רגע, שנייה", אשתי המשיכה, "ריקוד סבבה, השאלה איזה ריקוד".

עכשיו אני שואל אתכם, איך יהודי פשוט אמור להיות מסוגל לנהל דיון מיותר כל כך בלי למרוט את שערות ראשו הלוח ומרוט? בואו נהיה בוטים לרגע: למי אכפת? ריקוד זה ריקוד זה ריקוד. הילדה בת שש. היא לא תזכור את החוג הזה. כל הסיבה שאנחנו שולחים אותה זה כדי שכשהיא תבוא אלינו בעוד 25 שנה אחרי שיחה עם הפסיכולוגית ותטען שכל הצרות שלה נובעות מזה שההורים שלה לא השקיעו בה, אנחנו נוכל להגיד: הלו גברת! אנחנו שלחנו אותך לחוג ריקוד! כל מה שאנחנו משקיעים בילדים זה בסך הכול חלק מכתב הגנה בתביעה עתידית של הילדים נגדנו על הזנחה הורית. זה מה שזה. אז למי אכפת איזה ריקוד? "שיהיה ריקוד הגשם מבחינתי", אמרתי לאשתי והתחלתי להקפיץ את הברך כדי לסמן לה שאני מבחינה פיזיולוגית תכף מתפוצץ לאלפי חלקיקים יעקביניים קטנים.

"ריקוד הגשם זו אופציה באמת", היא עללה בעלון החוגים, "אבל אני לא יודעת אם היא תתחבר, היא יותר

ילדה של קיץ".

הקפצתי גם את הברך השנייה, שיהיה.

מסתבר שכמו בתחום הכירורגיה, גם מדריכי החוגים עוברים התמחויות ותת-התמחויות כדי לתת מענה מה שיותר מדויק לצורכי הפרנסה שלהם.

"נו קדימה, מה האופציות האחרות", שאלתי.

אשתי הציעה חוג ריקוד מודרני. בפרצוף רציני היא הציעה את זה, כאילו יש לה מושג מה זה ומה מבדל את זה מסתם חוג ריקוד. כנראה ריקוד מודרני זה כמו ריקוד רגיל רק שכל ילדה מחזיקה ביד אייפון חדיש בזמן שהיא עושה פלייה.

עוד אופציה שעלתה על השולחן היא חוג ריקוד היפ-הופ. למה היפ-הופ לא נכלל בריקוד מודרני רק השד יודע. הרי גם זה מודרני. שום כבוד לחוקיות בחוברת החוגים הזאת, תאמינו לי. עדכנתי את אשתי שאני לא בעניין של לחשוף את הבת שלנו לתרבות כמו היפ-הופ אלא אם כן סנופ דוג בכבודו ובעצמו מעביר את החוג. אשתי עדכנה שזו בחורה בשם אורטל משערי תקווה. הכי רחוק שאפשר מסנופ דוג.

"מה לגבי ברייקדאנס?" היא הציעה. כאילו לא צפינו כולנו באולימפיאדה האחרונה. לא צפינו כולנו? אז אני אסביר. הייתה איזו גברת אוסטרלית רקדנית ברייקדאנס שרקדה כל כך גרוע באולימפיאדה שהיו צריכים לבטל אותו כענף אולימפי. הבחורה הזאת הפכה ללעג וקלס בכל המורשת. גורל כזה לאחל לבת שלי? כבר עדיף שתרקוד ג'אז.

"ג'אז זו גם אופציה".

"ג'אז זו האחות המכוערת של הבלוז, שגם היא לא איזה מי ישמע", עדכנתי את אשתי.

"אז מה אתה מציע, תגיד לי?" אשתי התחילה לאבד את הסבלנות, "תמצא אתה פתרון".

"שתלך לחוג ריקוד רגיל. סתם ריקוד, ריקוד לשם ריקוד", התעצבנתי. למה צריך את כל הרזולוציות האלה? עם הבנים זה יותר פשוט. חוג כדורגל ושלום. זה לא שיש חוג כדורגל בסגנון איטלקי, חוג כדורגל מסורתי, חוג כדורגל מפונצ'ר, חוג כדורגל ידיים. כדורגל זה כדורגל. אז שריקוד יהיה ריקוד וזהו.

"טוב אז נרד מריקוד", אשתי נכנעה, "אפשר לשלוח אותה לחוג אומנות וזהו".

לא נעים להגיד, אבל בשלב הזה היה אפשר מבחינתי גם לשלוח אותה לחוג פינוי גזם. אבל סדרי העדיפויות שלי ברורים מאוד, ואם יש אופציה לסיים את השיחה או אנחנו הולכים על האופציה הזאת.

"יאללה חוג אומנות, סגרנו".

"מצוין", שמחה אשתי, "עכשיו השאלה איזו אומנות".

הוא: היי, אתה מהחבורה הזאת, אנדרדוס אני: כן, תודה
הוא: מה תודה, אני חושב שאתם עושים חילול השם אני: אוקיי, אז סליחה על מה שאני
הוא: יום טוב

ילדה בפארק ביקשה מהבן שלי במבה למרות שזה היה ברור שאין לו במבה, אז הגאון פשוט אמר שאין לו במבה ושיהיה לו בהצלחה בדייטים

הבן שלי צריך קלינאית תקשורת ואשתי היא בעצמה קלינאית תקשורת אז חשבת שאפשר יהיה לסגור את זה בבית, אבל אשתי אמרה שהיא מכירה את המצב הכלכלי שלי ואני ממש לא יכול להרשות לעצמי פרטי

*בא לצאת מבית הכנסת אחרי ערבית

הוא: לדוד ה'!

אני: אני אומר במנחה *בא לצאת מבית הכנסת אחרי מנחה

הוא: לדוד ה'!

אני: אני אומר בערבית *בא לצאת מבית הכנסת אחרי שחרית

הוא: לדוד ה'!

אני: אני איתראי

"אז מה אתה מציע, תגיד לי?" אשתי התחילה לאבד את הסבלנות. "שתלך לחוג ריקוד רגיל. סתם ריקוד, ריקוד לשם ריקוד", התעצבנתי. למה צריך את כל הרזולוציות האלה? עם הבנים זה יותר פשוט. חוג כדורגל ושלום. זה לא שיש חוג כדורגל בסגנון איטלקי, חוג כדורגל מסורתי, חוג כדורגל מפונצ'ר, חוג כדורגל ידיים. כדורגל זה כדורגל. אז שריקוד יהיה ריקוד וזהו.

מסלולי הלימוד לתואר ראשון

הפקולטה לכלכלה
B.A. בכלכלה וחשבונאות
(לקראת רישיון "רואה חשבון")
B.A. בכלכלה וניהול
B.A. בכלכלה ושוק ההון
B.A. בכלכלה ולוגיסטיקה

הפקולטה לעבודה סוציאלית
B.S.W. בעבודה סוציאלית
B.S.W. תוכנית להסבת אקדמאים

ביה"ס למדעי הבריאות
B.A. בבריאות הציבור
B.Sc. במדעי התזונה
תכנית ארבע שנתית כולל הכשרה
מוכר כקדם רפואה
B.S.N. בסייעוד
B.S.N. בסייעוד- תוכנית להסבת אקדמאים

מדעי החברה
B.A. בקרימינולוגיה
B.A. בפסיכולוגיה
B.A. בכוליטיקה וממשל
B.A. בתיירות

מדעים מדויקים
B.Sc. במדעי המחשב

B.A. בלימודים רב-תחומיים
במדעי החברה במסלולים:
(המסלולים לא יצוינו בתעודת הגמר אלא בנספח גיליון ציונים)
מינהל עסקים
משאבי אנוש
חינוך

מסלולי הלימוד לתואר שני

M.S.W. בעבודה סוציאלית
M.A. בכלכלה יישומית
M.A. בקרימינולוגיה
M.A. עם תזה בקרימינולוגיה קלינית
M.A. עם תזה בפסיכולוגיה רפואית
M.Sc. במדעי המחשב

האקדמית אשקלון

צעד חכם. עתיד מבטיח!

20.09.24
י"ז באלול
9:00 - 12:00

**יום
פתוח**

50% הנחה

בדמי הרישום שנה ראשונה חינם*

המכללה האקדמית אשקלון
Ashkelon Academic College

www.aac.ac.il

קמפוס חרדי
08-6210080

מכירות קדם
אקדמיות

מעונות

מרכז לפיתוח
קריירה

מלגות

***9925**

שכר לימוד אוניברסיטאי

* לחיילים משוחררים ומסיימי שירות לאומי - אזרחי על פי חוק

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

חול בעיניים

הכי חשוב לפטפט על החול שנזרק על בן גביר והאם ביבי נכנס בעצמו למנהרה בעזה, ככה לא נצטרך לדבר על היהודים שנרצחים פה

חצי שנייה אחר כך התייצב מולי הקצין הישראלי של המינהל. "מה עשית?" הוא התנשף. "את התפקיד שלי", אמרתי.

"אוי ואבוי", הוא הזדעק ורץ בעקבות הירדני, התנצל בפניו עמוקות ושניהם התחבקו וחזרו אל הצד שלנו לשתות קפה ביחד, בזמן שאני המשכתי להתאדות ושאלתי את עצמי מה בעצם אני עושה שם ומי צריך אותי בכלל. אחרי שהירדני חזר לכור מחצבתו, הישראלי הסביר לי שאסור להגיד לירדני "אסור", כי זה פוגע עמוקות ברגשותיו ועלול להצית מלחמה אזורית. "זה גבול של שלום", הוא העביר לי סדרת חינוך מזורזת, "הם יכולים לבוא לפה מתי שהם רוצים וכמה שהם רוצים, לא יהיו בינינו יותר מלחמות".

חצי שנה אחר כך חייל ירדני רצח שבע תלמידות כיתה ח' מבית שמש ב"א השלום" בנהריים. אחרי 20 שנה הוא שוחרר מהכלא הירדני וזכה למעמד של גיבור לאומי, כנראה ידע לפרוט על הרגשות של הירדנים. ישראל לא הגיבה. לא רצתה לפגוע ברגשות המלך.

האשמים בע"מ

כי הירדנים מאוד רגישים, אולי בגלל שאין להם היסטוריה ואין דבר כזה ירדנים. את הממלכה הרי הקימו בשבילם הבריטים, שהבטיחו למשפחה ההאשמית את חצי האי ערב בתמורה לשיתוף פעולה נגד האימפריה העות'מאנית, ולא קיימו. אז כפיצוי, וגם כדי לדחוק את רגלי היהודים (שהבריטים הבטיחו להם בית לאומי בארץ ישראל בתמורה לשיתוף פעולה נגד העות'מאנים, ולא קיימו), הבריטים נתנו להאשמים את כל עבר הירדן המזרחי. ועזרו להם להשתלט על יהודה ושומרון. וירושלים. וגוש עציון. העיקר שההאשמים לא ייפגעו, שלא ירגישו שמאשימים אותם במשהו. לא במקרה קוראים להם האשמים.

במלחמת ששת הימים הירדנים הרגישים ניסו לכבוש מאיתנו את כל מרכז הארץ, אבל אנחנו ניצחנו ומאז אנחנו עושים הכול כדי לפייס אותם, שלא יתרגשו יותר מדי. לכן אסור ליהודים לשתות מים בהר הבית, הירדנים מאוד רגישים לזה. לכן אנחנו מעניקים להם המון מים ואחת לכמה שנים מכפילים את הכמות, והם כאות הוקרה מכפילים את כמות האמל"ח שהם מאפשרים להעביר לארגוני הטרור ביהודה ושומרון. אנחנו כמובן עוצמים את העיניים, כדי לא לפגוע בכבודם. זה עבד כל כך טוב עם עזה ומצרים, אין סיבה שזה לא יעבוד גם עם יהודה ושומרון והירדנים הרגישים.

תושבי עמק הירדן מזהים כבר חודשים תנועה צבאית ערה מעבר לגבול, אבל לצה"ל לא נעים לשאול את הירדנים מה הם מבשלים שם כי הם עלולים להיעלב. בשנה שעברה נתפס במעבר אלנבי חבר פרלמנט ירדני עם כמויות אדירות של נשק מוברח, ואנחנו בתגובה התנצלנו בפני המלך כי זה פוגע בכבודו שנתין שלו נתפס. שגרירות ישראל ברבת עמון היא יעד מבוצר כי נוכחות ישראלית מעליבה אותם, וגם תשמישי קדושה יהודיים, לכן הם אוסרים על יהודים להיכנס לממלכה עם תפילין או סתם להיכנס אליה.

אז היה פגיעה, נו, למה לפגוע ברגשותיהם דווקא עכשיו, כשאנחנו כל כך צריכים שקט בגבול המזרחי כדי להתפנות לגבולות הדרומיים והצפוניים, אחרי שנים שהבלגנו על כל מה שקרה שם כדי לא להצית מלחמה אזורית. אבל עם הירדנים זה יהיה אחרת, הם לא יפגעו בנו, הם אנשים רגישים. בואו נחזור לדבר שטויות כחול אשר על שפת הים ולזרות לעצמנו חול בעיניים. רק בזהירות, העין היא איבר רגיש. ●

לא יכול להיות שהם יפגעו בנו ואנחנו נעלים עין ולא נבקש מהם סליחה. זירת הפגיעה בגשר אלנבי

אנחנו מעניקים לירדנים המון מים ואחת לכמה שנים מכפילים את הכמות, והם כאות הוקרה מכפילים את כמות האמל"ח שהם מאפשרים להעביר לארגוני הטרור ביהודה ושומרון. אנחנו כמובן עוצמים את העיניים, כדי לא לפגוע בכבודם. זה עבד כל כך טוב עם עזה ומצרים, אין סיבה שזה לא יעבוד גם עם יהודה ושומרון והירדנים הרגישים

בטח שמעתם על האירוע, בה"א הידיעה, שהסעיר את המדינה השבוע, תקרית החול שהתרחשה בערב שבת שחל ביום חול. כלומר, השר איתמר בן גביר יצא ביום שישי עם משפחתו לסיבוב בחוף הים של תל אביב, שם מישחי זרקה עליו חול ורצה למים בתחושת סיפוק ענקית של מי שראויה להדליק משואה בהר הרצל ביום העצמאות, או לפחות מדורה באיילון במוצאי שבת. אבל אז, כזכור, התנפלו עליה כוחות משטרת הרשע, דרשו(!) ממנה(!) לצאת(!) מהים(!) ועצרו(!) אותה(!!!!!!!!!!!) למרות שהיא בסך הכול ילדה קטנה בת 27 עם אפילפסיה ושיגעון גדלות מפותח מדי. הרשתות החברתיות וערוצי התעמולה צעקו כמובן שהמשטרה מתנהלת כמו השטאזי של מזרח גרמניה, כמו ארגנטינה של שנות ה-70, כמו ישראל של שנות הגירוש מגוש קטיף, וכולנו עסקנו בהטחת בוץ ובשאלה האם החול יזכור את הגלים, בבחינת החול או לא כלום.

אבל בזמן שהארץ רעשה על מר גורלה של בת הים הקטנה, בבקעת הירדן התרחש אירוע קטן, שולי, פעוט ממש, שעלה לכותרות למשך דקה וחצי ואז נקבר תחת החול, תרתי משמע. הרי מה כבר קרה שם, בסך הכול מחבל יצא ממשאית שהגיעה מירדן לגשר אלנבי והרג שלושה יהודים. לא משהו דרמטי, פיגוע נגד יהודים בארץ ישראל זה עניין שגרתי שלא צריך להתעכב עליו. הנה, בדיוק שבוע לפני הפגיעה במעבר אלנבי היה פיגוע ליד מחסום תרקומיא, וגם שם נרצחו שלושה יהודים. נו, אז מה? זה שינה בנו משהו? גרם לנו להוריד את הטונים? לעצור לרגע את הדיון ההזוי בשאלה האם ביבי נתניהו נכנס למנהרה בעזה באישון ליל ורצח במו ידיו את ששת החטופים, או רק ביקש מסינוואר לעשות את זה למענו כי הוא פוחד לעזוב את קיסריה? הירדנים, בניגוד אלינו, לא התייחסו לפגיעה בשלוות נפש ולא המשיכו להתנהג כרגיל אלא חילקו ממתקים, ירו זיקוקים, פרשו דגלי ישראל על הקרקע ודרכו עליהם. זאת אומרת כן כרגיל. אבל השלטון, זה שמגנה אותנו על כל נשימה שאנחנו נושמים, כן חרג ממנהגו. הפעם ירדן לא גינתה אותנו אלא שמרה על שתיקה, ורק אחרי איזה חצי שעה המלך עבדאללה יצא לגינה וגינה את ישראל בגינה של ההגנה. ישראל הרשמית, לעומת זאת, החליטה הפעם לא לשתוק, ועוד באותו ערב הודיע נתניהו באופן ברור וחד-משמעי שמעתה והלאה אף שר לא יעלה להר הבית בלי תיאום מראש איתו, כדי לא לפגוע ברגשות הירדנים. נו מה, לא יכול להיות שהם יפגעו בנו ואנחנו נעלים עין ולא נבקש מהם סליחה.

גשר הדם

הפיגוע וההודעה המהירה של נתניהו הזכירו לי איך באלול תשנ"ו, כעת חיה לפני 28 שנים, הייתי חייל מילואים צעיר בגשר אדם בבקעה, 50 קילומטרים צפונית לגשר אלנבי שבו התרחש השבוע הפגיעה. אני לא יודע אם הגשר הזה עוד פעיל היום, אבל אז הוא שימש למעבר סחורות בין ישראל לירדן ולהפך, כלומר פעם בשעה בערך עברה עליו משאית מפוחת ואנשי המינהל האזרחי היו מחליפים כמה מילים עם הנהג ומשלחים אותו הלאה אל עבר הלא נודע. התפקיד שלי כחייל היה קצת לוודא שאף אחד לא מסתנן דרך הגשר, והרבה לשתות מים כדי לא להתאדות בחום הלא הגיוני של הבקעה.

בוקר אחד עמדתי בצל והתפללתי שהזמן יעבור, כשבצידי השני של הגשר הופיע קצין ירדני חמוש והתקרב לעברנו. צעקתי לו בערבית לעצור. הוא לא עצר. כשהוא הגיע לאמצע הגשר הרמתי את הנשק ואמרתי לו באנגלית שאסור לו לעבור לצד שלנו. הירדני שלח אליי מבט חודר, הסתובב והתחיל לחזור לצד הירדני.

המכללה

האקדמית חמדת

חוסן, אמונה, חינוך.

קריית חינוך שדות נגב

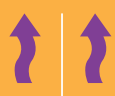

הזדמנות אחרונה להצטרף להצלחה מהר להירשם

תואר שני M.Ed.

| ניהול וארגון מערכות חינוך מותאם לבתי ספר, לגני ילדים, להנחיה והדרכה
| תרבות יהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה
| חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים/ מתמטיקה
| חינוך מיוחד* בהתמחויות: לקויות למידה/ אוטיזם
חדש! ניהול וארגון מערכות חינוך עם אפשרות לתזה

שנת לימודים אחת בקמפוס

מסלולים נפרדים
לנשים ולגברים
בחלק מהתוכניות

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד החינוך

מתכונת היברידית של
שבוע בקמפוס
ושבוע מהבית

מערך מלגות
נרחב

לימודי
בוקר/ערב

www.hemdat.ac.il

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

למידע והרשמה חייגו אלינו ***5280**

ביפין ג'ושי, סטודנט באקדמית חמדת, נחטף בשבעה באוקטובר ומוחזק עדיין ברצועת עזה.
מחכים לך ולכל החטופות והחטופים!

*הענקת התואר מותנית באישור המל"ג

וצריך להמשיך ללכת

המדליות שהביאו לנו הספורטאים הפראלימפיים שלנו, כמו גם גיבורי התהילה קטועי הגפיים במחלקות השיקום, חייבים ללמד אותנו לסלול להם דרך למקום המחבק והמערך שראוי להם בחברה הישראלית

"אם הראש בסדר, הכול בסדר"

ביום ראשון הוקרנה כתבה מרגשת של עמית סגל ובן כספית במחלקת השיקום בתל השומר. הם פגשו חיילים וקצינים שנפצעו, חלקם פצועי גפיים. זו הייתה כתבה שהיא שיעור בציונות.

חיים גל אוטצ'י, בן 38, מילואימניק מחטיבת אלכסנדרוני, הוא אב לשלושה ילדים. אחד נולד ממש לפני המלחמה ואוטצ'י בקושי הספיק להכיר אותו. כשאתה יוצא ליומיים-שלושה הביתה, ואז לעוד כמה שבועות בעזה, התינוק שלך שוכח אותך. עכשיו, אחרי הפציעה והשיקום, נוצר קשר. שניהם מתחילים ללמוד ללכת במקביל. אוטצ'י, אדם מאוד חזק פיזית וספורטאי, שיתף בתסכול שבפציעה.

אבל אז סגל שואל אותו: "אם חוזרים לשבעה באוקטובר?". אוטצ'י עונה בלי להסס: "אני קופץ עוד עשרים פעם. זה הבית". כספית לא מביין: "אבל הבית שלך יותר חשוב", ואוטצ'י עונה לו: "אבל אם לא נילחם שם, לא יהיה בית". וכשהם שואלים מה לאחל לו, למרות כל הקשיים והאתגרים, הוא עונה: "שאני אחזור למלחמה בצפון", ומוסיף: "אם אשתי רואה את זה, היא גומרת אותי". אז אשתו של חיים גל אוטצ'י, אל תגמרי אותו בבקשה. שנים גיבורים ומדהימים. תודה.

השניים פגשו גם את ארי שפיץ, אהרון בן בילא לאה, שרבים רבים התפללו עליו. היום הוא מדבר והולך ומחייך, קטוע שתי רגליים ויד שעובד קשה מאוד על השיקום שלו, מתוך מבט על הטוב ועל היש ועם הרבה רצון לחתור קדימה. כשסגל ניסה לקרוא את מכתב הפרידה המפויח שהביאו להוריו של שפיץ, כשהיה פצוע אנוש, הוא נשנק. הבחור הצעיר הזה נכנס עם כל ההיסטוריה וכל העתיד של עם ישראל להילחם בעזה. סגל שאל אותו: "כשהרופא אומר לך נקטעו לך שתי רגליים ויד, מה אתה אומר לו?" והוא השיב: "זהו? אם הראש בסדר, הכול יהיה בסדר". אמו של שפיץ סיפרה שהם היו המומים מהבשורה הקשה, אבל מיד התחילו למנות את האיברים שכן מתפקדים, הוסיפה שהם סופרים ניסים וחתמה בכך שצפויים לבן שלה חיים מלאים וטובים. המילים האלה מגיעות מתוך מאגר בלתי נדלה של כוחות, אך בתוכן מקופל עמל רב, יומיומי, סיופי, וגם רגעי שבירה, שהם חלק בלתי נפרד מהמסע הזה.

שפיץ הוסיף עוד משפט שכדאי לשים אליו לב. "אני חושב שעם ישראל צריך להבין שיש אנשים שאיבדו גפיים שעוד ברוך השם יש להם עתיד, ואתה יכול לראות פרוטות, אתה יכול להסתובב בבית הכנסת, ותמיד המבוגרים מנסים לא להסתכל. דווקא הילדים הקטנים באים ואומרים: מה קרה לך ברגליים, נשברה לך הרגל?"

כן, אנחנו המבוגרים משתדלים לא להביט. אולי נפגע, אולי ניבהל, אולי עדיף להתעלם. אנחנו המבוגרים לפעמים משנמכים את הנכה שעומד (או יושב) מולנו. הילדים, אומר שפיץ, ניגשים אחרת. הם ישירים, לא מתבלבלים, ומבינים שמי שעומד מולם הוא אדם שלם, שמשוה בגוף שלו שבור.

כדאי לגלגל את המשפט הזה של שפיץ באוזניים לפחות כמו שנשנן לעצמנו את האמירות שלו על צדקת הדרך. אנחנו עוד לא יודעים מה המלחמה הזאת תעשה לנו כחברה. מה שבטוח הוא שנצטרך להיות יותר מכילים, יותר נגישים, יותר מביטים אל האדם ופחות על הגוף שלו. זה עלינו. החברה היא זו שמאפשרת או חוסמת, שמקבלת או שופטת. אנחנו חייבים להתייחס אליהם כאל שווים (אם לא למעלה מכך), לדאוג שיוכלו להגיע לכל מקום שירצו. להיות נגישים, ולא רק פיזית. ●

איור: שאול גרד

אנחנו המבוגרים משתדלים לא להביט בקטועי הגפיים. אולי נפגע, אולי ניבהל, אולי עדיף להתעלם. אנחנו לפעמים משנמכים את הנכה שמולנו. הילדים ניגשים אחרת. הם ישירים, לא מתבלבלים, ומבינים שמי שעומד מולם הוא אדם שלם, שמשוה בגוף שלו שבור

היא קצת עומדת בצל לעומת אחותה הגדולה, הוותיקה, המיוחצנת והאסתטית. תמיד מגיעה אחריה, אבל היא שם, בקביעות, ובכל פעם מפיקה סיפורים מסמרי שיער ומלמדת אותנו לא להתיימש ולהביט קדימה בתקווה. האולימפיאדה הפראלימפית. רעיון האולימפיאדה לספורטאים עם מוגבלויות נולד בראשו של רופא יהודי, פרופסור סר לודוויג גוטמן (ויש לי הרגשה שזה לא מקרי). גוטמן המציא משחקי ספורט למטופלים הנכים שלו, נפגעי עמוד שדרה ממלחמת העולם השנייה. בהתחלה הם התקיימו רק בבריטניה, ובהמשך הפכו לבין לאומיים. משחקי סטוק מנדוויל, כך קוראים להם, ממשיכים להתקיים גם היום, אבל הם הביאו לעולם את האולימפיאדה הפראלימפית שמתקיימת מיד אחרי האולימפיאדה הרגילה.

ספורט הוא סיפור של התמסרות פיזית ומנטלית, של התמדה, של ניצחונות והפסדים, של ידיעה שאתה נותן את הטוב ביותר שלך ועוד קצת. לפעמים זה יביא אותך לגבהים, לפעמים זה פשוט לא יספיק. ואם באולימפיאדה רגילה, שהיא פסגה שמתרחשת פעם בארבע שנים, מגיעים כל המרכיבים האלה לשיא, באולימפיאדה פראלימפית יש את כל אלה, ועוד.

בשביל הספורטאים האלה לא טבעי לרוץ או לשחות או לחתור, לזרוק ולקלוע. ההחלטה לעסוק בספורט, לתת אמון בגוף שאינו שלם, לדעת להפעיל אותו בצורה אחרת, יצירתית אבל מדויקת, כל אלה ראויים עוד יותר להערכה ומעוררים מחשבות על רוחו של האדם, על יכולותיו ועל הבחירה לא להישבר. אולי כדאי לקיים אותה לפני האולימפיאדה הרגילה המקדשת את הגוף, ולקבל השראה למשברים וקשיים בחיים.

גם באולימפיאדה הפראלימפית נבחרת ישראל הייתה מצוינת והביאה למדינה שמחה וכבוד רב. השנה קטפו הספורטאים הנכים עשר מדליות, וכל מתחרה וכל זוכה מעוררים עניין.

הסיפור של אסף יסעור, תושב רמת הגולן שזכה במדליית זהב בטקוואנדו, היה יכול להיראות אחרת. יסעור בן ה-22 נולד בריא, אך התחשמל שבוע לפני שמלאו לו 13. שתי ידי נקטעו, אבל שנה אחר כך הוא כבר התחיל להתאמן בטקוואנדו. יסעור, כך מספרים, נוהג להתאמן עם אנשים שאין להם מוגבלות פיזית. המדליה הנוכחית היא אומנם המדליה החמישית שלו, אבל להביא את הזהב באולימפיאדה זה שיא חדש. הוא עמד על הפודיום עם הכיפה, ולא עם כובע, בכוונה. "היה לי ממש חשוב להתגאות בה, לעלות ולהראות לכל העולם. אני ישראלי ועל ראש הפודיום". כל בני משפחתו הגיעו לצפות בתחרות שלו, גם שני האחים שמשרתים בסיירת גולני ונלחמים בכל החודשים האחרונים. כשזכה הוא התעטף בדגל מדינת ישראל ובדגל גולני. הייתה מביאה אותו לסיירת כדי ללמד נחישות (וגם טקוואנדו).

ארבע מתוך עשר המדליות שהביאה המשלחת שייכות לעמי דאון, שחיין שנולד עם שיתוק מוחין. ספורטאי אגדי, מעוטר במדליות רבות. דאון דיבר בראיונות שלו על אחדות, על כך שאסור לחזור למחלוקות של טרם המלחמה. הוא סיפר שהוא גאה לייצג את העם היהודי ואת מדינת ישראל, והקדיש את הזכייה שלו למי שאיבדו אנשים קרובים להם במלחמה. בעבר קרא דאון להורים לילדים נכים לשלוח אותם ללמוד ולעשות ספורט. הפעם, בריאיון שנתן ל'כאן', הוא היה אקטואלי: "לצערנו יהיו עוד נכים בישראל בגלל המלחמה. זו המציאות. אולי חלק מהם ילכו להיות ספורטאים". ספורטאים אחרים דיברו גם הם בראיונות על הנכים החדשים, הצעירים, שהספורט יכול להעצים אותם ושהם מקווים להראות לחיילים הפצועים שמוגבלות הגוף היא לא חסם בפני חיים בריאים ושאיפות רחוקות.

סיורי סליחות

עם מדריכי אשכולות בשיתוף
חטיבת החינוך והקהילה בקק"ל

כ' אלול, 23.9 | כ"ג אלול, 26.9
כ"ו אלול, 29.9 | ז' תשרי, 9.10

סטודיו בת עמי

סיורי חצות בירושלים 21:00-00:00

היינו כחולמים

מרכז סיור ולימוד בשבילוד

עיר דוד - סליחות ותקווה בעיר העתיקה

מרכז סיור ולימוד עיר דוד

פתח לנו שער - עיר עתיקה

מרכז סיור ולימוד ראשית ירושלים

מה לך נרדם? - סליחות בנחלאות

מדריכי אשכולות

סליחות בשכונת הבוכרים

מרכז סיור ולימוד מדרשת חברון

בתי כנסת נסתרים בירושלים

מדריכי אשכולות

סיורי ערב ברחבי הארץ 18:00-21:00

מרכז

סיור סליחות במושב הברון

מרכז סיור ולימוד בשבילוד

בין הסמטאות - נווה צדק

מרכז סיור ולימוד הרי גופנא

אין כמו יפו באלול

מדריכי אשכולות

צפון

ערב התעוררות בקיסריה העתיקה

מדריכי אשכולות

עולים רמה בגולן

מרכז סיור ולימוד מדרשת הגולן

עמוד לגבר והתגבר

מרכז סיור ולימוד גליל

'אעברנה ואראה אדמת קודש טבריה'

מרכז סיור ולימוד ראש פינה

טבריה כפי שמעולם לא הכרנו

מרכז סיור ולימוד גלבע מעיינות

'מי שענה לאליהו בכרמל הוא יעננו'

מרכז סיור ולימוד אורות הגליל

מסע סליחות בבית שאן - מאז ועד היום

בהדרכת מרכז סיור ולימוד בקעת הירדן

ירושלים

כעפעפי שחר

מרכז סיור ולימוד בשבילוד

סליחות ותקווה בעיר העתיקה

מרכז סיור ולימוד עיר דוד

סליחות בין הסמטאות

מרכז סיור ולימוד מדרשת חברון

ימי הרחמים בירושלים

מדריכי אשכולות

בינות לסמטאות נחפשה

מרכז סיור ולימוד ראשית ירושלים

חדש מתוך ישן

מדריכי אשכולות

דרום

והלכתיה המדבר ודברתי אל ליבה -

טיול סליחות מדברי-ירוחמי

מרכז סיור ולימוד "ביחד" ירוחם

בית הכנסת העתיק בחורבת ענים

מרכז סיור ולימוד סוסיא

בגלל אבות תושיע בנים -

סיור סליחות בחברון

מדריכי אשכולות

יש מקום

לסבתא ד
שלא מפס
שום ד

לעידו,
שחיכה כל השנה
לתפוח בדבש

איקאה מציגה מגוון פתר לרגעים שאין

1. GLADELIG צלחת, אפור, 20x13 ס"מ / 2 יח' | 2. SVARTSENAF מפת ראנר, אפור, 35x130 ס"מ / 19 ש" | 3. DYRGRIP כוס, זכוכית שקופה, 36 סנטל' 9 ש" | 4. DYRGRIP כוס ליין לבן, זכוכית שקופה, 42 סנטל' 15 ש" | 5. STORSINT קנקן, זכוכית שקופה, 1.7 ל' 69 ש" | 6. BERÄKNA אגרטל, זכוכית שקופה, 15 ס"מ / 15 ש" | 7. SILVERPÄRON פמוט לנר בלוק, שחור, 24 ס"מ / 39 ש" | 8. FÖRNUFT סט סכו"ם / 24 חלקים, צבע זהב-ורוד 175 ש" | 9. MELLANSEL שולחן נפתח, פורניר אלון, 220/320x95 ס"מ, 3,595 ש"

לכווולם

לאבא, שיש לו
המון 'שנות טובות'
להקריא

דבורה,
ספסת
בר

ונות לעיצוב שולחן החג
להם מחיר

אשתאול | באר שבע | ק. אתא | ראשל"צ | נתניה

שעות פתיחה: ימים א'-ד' 10:00-20:00, יום ה' 10:00-22:00, יום ו' 9:00-15:00

לעלות

להתקפה

כששירת בצה"ל הרגיש את הקונספציה מכרסמת אפילו בו, אבל כיום
אלוף־משנה במילואים חזי נחמה, יחד עם חבריו לפורום המפקדים
והלוחמים במילואים, פועל להשיב לצה"ל את ההתקפיות, היוזמה
וההכרעה בחזיתות השונות. נחמה גם לא מוותר לבכירי הדרג
הביטחוני, שמבחינתו היו צריכים מזמן לקחת אחריות ולפרוש

הדס צורי // צילום: מרים כייגא בונימוביץ

א

לוח משנה במילואים חזי נחמה נחשב בצה"ל לקצין התקפי, וכך הוא גם מחשיב את עצמו, אבל גם הוא מדבר על הקונספציה שהופנמה והגיעה עד אליו. "ב-2006, כשצ"קו תמיר היה מפקד אוגדת עזה ואני הייתי סמג"ד, הוא ערך לי תרגיל. צ"קו אמר לי לקפוץ לנקודה מסוימת ליד הגדר ולדמות אירוע שבו שני מחבלים זוחלים מעבר לגדר, 150 מטר בתוך רצועת עזה, במטרה לפגוע בישראלים".

נחמה הקפיץ את הגזרה, דיבר עם התצפיתניות, הביא טנק בכוננות לירי, הפעיל את מערכת רואה יורה ועוד מערכות טכנולוגיות, אבל תוך כדי ביצוע התרגיל הוא הבחין שצ"קו מתרגז: "הוא אמר לי: המחבלים מתקרבים! הם כבר 50 מטר מהגדר! עניתי לו: כן, אני מוכן. וצ"קו שאל: למה אתה לא חותר למגע? עניתי לו: מה זאת אומרת? יש פה גדר!". "נגד מי הגדר נבנתה?" הקשה צ"קו. ונחמה ענה: "נגד המחבלים". "אז למה אתה לא עובר אותה?!" תנה מפקדו.

מה ענית?

"לא הבנתי מה הוא רוצה בכלל", הוא מודה. "הייתי כל כך בתוך הקונספציה שאת הגדר לא עוברים, שלא העליתי על דעתי אפשרות כזאת". תמיר שאל אותו "איפה התוכי שלך?" ("תוכי" - קאטר שמסוגל לחתוך גדרות תיל וחוט ברזל, ה"צ) ונחמה ענה שאין לו. "צ"קו הוציא תוכי, נתן לי ואמר: חזי, בהצלחה".

"ניגשתי לגדר, מתקשה להאמין שהוא באמת מתכוון שאחתוך אותה", הוא משחזר בחיוך. "חתכתי פתח ונכנסתי עם החפ"ק שלי פנימה, כ-150 מטר לתוך הרצועה. דימינו הסתערות על מחבלים וחזרנו. זה שינה את כל תפיסת ההגנה שלי", הוא מודה. "בסוף התרגיל צ"קו עשה שיחת סיכום, ולאחר שנוף בי אמר לי: תדאג שכל מפקדי הכיתות בגדוד שלך עושים את זה בחודשיים הקרובים".

הדמות של תת-אלוף במילואים צ"קו תמיר היא בעיני נחמה הדמות של קצין בכיר שחסרה כל כך במטכ"ל הנוכחי. "צ"קו הוא מפקד שגם כאשר המשימה שלו היא הגנה, הוא מייצר התקפיות כדי להרתיע את האויב ומרתיע אותו מתכנון של מבצעי טרור".

זאת הסיבה שתמיר נמצא כיום מחוץ לצבא?

"כן, וזה משגע אותי! אנחנו מפסידיים מפקדים מעולים בגלל תפיסות זרות שנכנסו לצה"ל. כל כך סמכנו על הגדר הזאת, וזנחנו את הכלל הידוע שאומר שחוקה על קו המגע שייפרץ. זה כלל ראשון בהגנה: חייבים לייצר התקפיות כדי למנוע את הניסיונות לפרוץ את קו המגע".

"הג'וק של פיקוד יעבור לך"

אלוף-משנה במילואים חזי נחמה, בן 47, גר בעלי, נשוי לעדנה, אב לשמונה וסב לשניים. הוא נולד וגדל בשכונת רמות בירושלים, למד בנתיב מאיר ובהימלפרב והיה במחזור השביעי של מכינת בני דוד בעלי. ב-1995 התגייס לסיירת מטכ"ל, השלים מסלול ביחידה ושירת בה כלוחם.

מתי החלטת שאתה בוחר בקריירה צבאית?

"ידעתי שאני רוצה להיות קצין מתחילת השירות", הוא אומר. "כשרציתי לצאת לקורס קצינים ניגשתי לניצן אלון, שהיה מפקד היחידה, ואמרתי לו שאני רוצה לצאת לקורס קצינים. ניצן אמר לי: זה ג'וק שיעבור לך. תישאר ביחידה כי יש עכשיו תקופה משמעותית של פעילות מבצעית, ואם בעוד שנה וחצי, כשאתה אמור להשתחרר, הג'וק הזה עדיין יהיה לך בראש, אני אוציא אותך לקורס קצינים".

הג'וק לא עבר ונחמה יצא לקורס קציני חי"ר, מונה למפקד צוות במגלן והתקדם מתפקיד לתפקיד: מפקד פלגה במגלן, קצין בגבעתי ומפקד הסיירת, תפקיד שעליו קיבל צל"ש מאלוף פיקוד הדרום דן הראל ב-2004. בין שאר תפקידיו היה גם סמג"ד שקד ומפקד גדס"ר גבעתי, סמח"ט גבעתי, מח"ט מנשה ומח"ט אלכסנדרוני. ב-2020 הוא פרש מצה"ל. בתפקידו האחרון במילואים שירת כרמ"ט חטיבה 261 של בה"ד 1 ומפקד קורס קציני

"נותנים לשיקולים אחרים לגבור על השכל הישר ועל הצורך להכריע". שר הביטחון גלנט והרמטכ"ל הלוי

המטרה: טיהור הרצועה כולה

פורום המפקדים במילואים בנה יחד עם האלוף במילואים גיורא איילנד וביוזמתו את "תוכנית האלופים": "התוכנית הזאת מבקשת לקחת את תושבי העיר עזה, המונים בין 200 ל-300 אלף איש, להשלים את הפינוי שלהם דרומה, לטהר את העיר מחמאס ולהחזיר לתוכה רק נשים וילדים וגברים אשר זוכו על ידי השב"כ. לאחר השלמת הפינוי והטיהור, יש להמשיך לאזור אחר ברצועה ולעשות את אותו הדבר עד טיהור הרצועה כולה".

הוא אומר כי בדרך שבה צה"ל עובד היום, הוא מאפשר לחמאס להשתקם מכיוון שהוא פושט על אזורים ואחר כך יוצא מהם, כשהוא משאיר שם אוכלוסייה ומחבלי חמאס. "זה קצת כמו לרוקן את האוקיינוס בכפית וזה לא יביא להכרעת המלחמה ולהשמדת החמאס".

הפורום מנסה לקדם את התוכנית הזאת, כמו גם את תפיסת ההכרעה, בבמות תקשורתיות ובדעת הקהל. "אנחנו מקבלים מסרים מאלופים במטה הכללי הנוכחי שמעודדים אותנו ומבקשים שנמשיך בפעילות שלנו, כי אנחנו מחייבים את הצבא לפעול. חלקם אמרו לי שלולא העשייה שלנו, המטכ"ל היה מביא לסיום המלחמה. בכירי הצבא לא רוצים להכריע וזו בעיה אמיתית".

האם אותם בכירים במטכ"ל לא הבינו את מה שרוב עם ישראל הבין בשבעה באוקטובר?

"הם חלק מהקונספציה ועדיין שבויים בתוכה. עכשיו למשל מושקעים שני מיליארד שקלים במיגון קו הרכבת לשדרות ובמיגון יישובים. זה אומר שאנחנו לוקחים בחשבון שביום שאחרי לחמאס עדיין תהיה יכולת לפגוע בנו. זו לא תפיסה מבצעית! ננסה למטה הכללי תפיסות זרות שאומרות שאי אפשר לנצח טרור. מה זה השטויות האלה?!" הוא כועס. "צריך גם אמון ברוח העם. עם ישראל יעמוד בכל דבר אם תיתן לו תכלית ראויה. רוב עם ישראל חושב שצריך להשמיד את חמאס ושניצחון מלא הוא בר השגה".

מה לדעתך צריך לעשות?

"אנשים צריכים לממש את האחריות שלהם לגבי מה שקרה כאן, שהוא אירוע קולוסאלי. לא היה דבר כזה מאז קום המדינה, ויש לזה משמעויות גם בדרג הצבאי וגם בדרג המדיני". לדעתו, הדרג הביטחוני והצבאי, היינו הרמטכ"ל, ראש השב"כ, אלוף הפיקוד ומפקד האוגדה, חייבים לסיים את תפקידם. "לא יכול להיות שנגיע לשבעה באוקטובר 2024 והם עדיין יהיו בתפקיד. עצם זה שעברו יותר מ-11 חודשים מאז הטבח והאנשים האלה עדיין מכהנים, זה לא ראוי בלשון המעטה. אני מכיר את סולם הערכים של צה"ל ומימוש

והם עדיין בידי האויב, ולכן הם מוכנים לעשות מעל ומעבר, גם ברמה לא רציונלית, כדי לשחרר אותם. כולנו רוצים מאוד לשחרר את החטופים, נלחמנו וסיכנו את חיינו כאנשי מילואים כדי להציל אותם, אבל יש עוד יעדים למלחמה הזאת ואסור שהם יונחו".

הוא מדגיש שהיעד העליון של המלחמה היה ועודנו להשמיד את חמאס: "גם בשיחה של הפורום עם הרמטכ"ל בדצמבר הוא דאג להבהיר שזה אכן היעד הראשון במעלה".

פורום המפקדים והלוחמים במילואים ביקש מאז דצמבר פעמים רבות להיפגש עם הרמטכ"ל, שקבע איתם כמה פגישות וביטל את כולן.

"יש לי הערכה עמוקה להרצ"י, הוא מבהיר. "אני מכיר אותו באופן אישי ויש לו לא מעט אחוזים בעצם היותי קצין. הוא היה מפקד ביחידה לפני שיצאתי לקורס הקצינים והתייעצתי איתו הרבה, הוא עודד אותי לצאת לקצונה. אני חושב שהוא אדם ערכי, מקצועי ועוד הרבה דברים טובים, אבל סביב הנושא של הקונספציה הוא כשל, גם כמפקד פיקוד הדרום וגם בשבעה באוקטובר. ניהול המלחמה שלו הוא לא טוב והוא מסרב לשמוע את דעתנו בנושא".

מה צריך לשנות באופן ניהול המלחמה לדעתך?

"בערך מדצמבר הלחימה לא מתנהלת כראוי", הוא אומר. "ההחלטות להעלות את אוגדה 36 צפונה, לא לבצע כיתור של המרחב ויצירת נקזים ולא לשלול מחמאס את חלוקת הסיוע ההומניטרי, אומרות שאנחנו לא הולכים להכריע במלחמה הזאת. אם נותנים מכה לחמאס אבל מכניסים לו מאה משאויות של מזון, תרופות וציוד ומאפשרים לו להשתקם, זה אומר שאין כוונה להשמיד אותו ושהצבא לא באמת רוצה להכריע". הוא מזכיר שגם הרמטכ"ל וגם השר גלנט אמרו שהם לא מוכנים בשום פנים ואופן שיהיה ממשל צבאי ברצועת עזה.

אתה חושב שצריך להיות שם ממשל צבאי? "אני חושב שלא נכון לדבר על היום שאחרי. היום הנוכחי שבו אנחנו נמצאים צפוי להימשך לפחות שנה וחצי מרגע שניכנס למסילה של הכרעת המערכה, שעליה עוד לא עלינו. אנחנו משיגים הרבה הישגים טקטיים, אבל לא עלינו על המסילה של הישג אסטרטגי. המציאות במלחמה היא דינמית והיא נוצרת תוך כדי המערכה. ברגע שחמאס ייפגע באופן משמעותי, יעלו כוחות אחרים ברצועה ואין לנו דרך לצפות מי הם יהיו".

אני בוודאי רוצה להשפיע ולשנות את המציאות הזאת".

הוא חוזר לימי צוק איתן, כשהיה סמח"ט גבעתי, ומספר שהתגלו אז 32 מנהרות שחדרו למדינת ישראל. "המשימה שהוגדרה על ידי הצבא והדרג המדיני הייתה להרוס את המנהרות אבל לא להשמיד את מי שחפר אותן, כלומר לטפל בסימפטום ולא בשורש הבעיה". זה הפריע לו מאוד והוא דיבר על כך עם אחד מתתי האלופים שעברו בין הכוחות ושטח לפניו את כאבו. "אמרת לי: אנחנו זורים חול בעיני הציבור! צה"ל מדווח שהשמיד 32 מנהרות וזה לא נכון! אומנם השמדנו את היציאות שלהן, אבל רוב המנהרה קיימת! מאות רבות של מטרים ואפילו קילומטרים נשארו שלמים, ואנחנו מסיימים את המלחמה בלי להשמיד את המנהרות ובלי לפגוע באופן אמיתי בחמאס! זה לא נתן לי מנוח, ולכן אני כל כך להוט לפעול כדי שהמלחמה הזאת לא תיגמר באותה צורה".

מדוע החלטת לפרוש מצה"ל אחרי 25 שנה?

"כשהבנתי שאני לא אמונה למפקד חטיבה סדירה ולא למפקד אוגדה בצה"ל, החלטתי לצאת לפעול במרחבים אחרים של המרחב הציבורי".

אתה חושב שהעובדה שלא קודמת לדרגת תת אלוף קשורה להיותך חובש כיפה ומתנחל?

"אני לא מתייחס ככה לדברים. מחשבות כאלה לא עושות לי טוב ולא מקדמות אותי", הוא דוחה את האפשרות. יחד עם זאת, הוא אומר כי בצבא יש

"אנחנו מקבלים מסרים מאלופים במטה הכללי הנוכחי שמעודדים אותנו ומבקשים שנמשיך בפעילות שלנו, כי אנחנו מחייבים את הצבא לפעול. חלקם אמרו לי שלולא העשייה שלנו, המטכ"ל היה מביא לסיום המלחמה. בכירי הצבא לא רוצים להכריע וזו בעיה אמיתית"

תופעה מובהקת של אי־קידום קצינים התקפיים, שהוא רואה את עצמו כאחד מהם. "הסיפור הוא לא קצינים דתיים או ימנים, אלא עצירת הקידום של קצינים התקפיים. צה"ל הפך ב-30 השנים האחרונות להרבה פחות התקפי. הצבא מדבר בשפה מערבית פרוגרסיבית שלא מתכתבת עם האויב שאיתו אנחנו מתמודדים. לדעתי במטכ"ל צריכים להיות כ-40 אחוז קצינים התקפיים, אבל כיום כמעט אין קצינים כאלה בכלל".

יואב גלנט היה נחשב לקצין התקפי וכיום הוא מציג גישות הפוכות.

"גלנט התחיל את המלחמה בצורה מאוד התקפית, אבל שינה את הגישה. חלק מראשי מערכת הביטחון וגלנט בתוכם נותנים לשיקולים אחרים לגבור על השכל הישר ועל הצורך להכריע".

אילו שיקולים?

"למשל שיקולים רגשיים. ראשי מערכת הביטחון מרגישים אחריות ישירה לכך שיש 101 חטופים שנחטפו תחת המשמרת שלהם

מילואים. מהתפקיד האחרון במילואים פרש לאחר שהצטרף לפורום המפקדים והלוחמים במילואים, אשר מותח ביקורת חריפה על ניהול המלחמה הנוכחית.

"קצין מילואים ובשירות פעיל אני לא יכול למתוח ביקורת על הצבא, ולכן פרשתי מתפקיד שאהבתי ושהיה לי בו הרבה סיפוק", הוא מסביר את ההחלטה לפרוש משירות המילואים, "יותר חשוב כעת לנסות לשנות את אופן הלחימה של צה"ל ברצועה, כי זה קריטי לקיומה של מדינת ישראל".

נחמה ואשתו הם כאמור הורים לשמונה. הגדולה, בת 25, כבר הפכה אותם לסבא וסבתא. הקטן בכיתה ד' ויש להם גם את אורי בת ה-12, ילדה עם תסמונת דאון שלאחרונה הצטרפה לריאיון של אביה בזום והקסימה את הצופים. "אורי מגדלת אותנו", הוא אומר, "היא מחייבת אותנו לצמוח. אנחנו מקבלים את המתנה שניתנה לנו בידיים פתוחות ועם הרבה שמחה".

ובכל זאת, זה לא פשוט.

"מההתחלה היינו אופטימיים", הוא אומר. "ילדים עם תסמונת דאון הם ילדים מאוד שמחים ואורי מלמדת אותי הרבה מאוד".

בנוסף לשאר עיסוקיו הוא גם חקלאי חובב, ובשיתוף עם עוד משפחה מעלי הם מגדלים 30 דונמים של גפנים. "הגפנים זה בעיקר לנשמה. אתמול ערכנו בציר וזה היה מרומם נפש, כיף גדול", הוא מחייך.

לא לחזור על טעויות צוק איתן

במשך שנים הוא שירת ברצועת עזה. "בתחילת שנות ה-2000 פעלנו באופן רציף למיגור טרור שהתחיל להתפתח בעקבות תהליך אוסלו. פעלנו אז בכל מקום ברצועה. אז התחילה גם התופעה של המנהרות, בעיקר סביב הברחות סמים. פעלנו הרבה בציר פילדלפי במעצרים של חופרי מנהרות".

בזמן הגירוש מגוש קטיף הוא יצא ללימודים בבר אילן. "מבחינה צבאית, לא הצלחתי להבין איך הגירוש אמור להביא למציאות טובה יותר. לא חשבתי שזה צעד שאפשר להצדיק אותו והבנתי שזה בא לשרת אג'נדה פוליטית ולעשות איזשהו ניסוי".

שקלת לעזוב את הצבא בעקבות הגירוש?

"לא. אני לא מרגיש שצה"ל הוא גוף חיצוני לי, אני חלק ממנו. יש בו גם החלטות לא טובות, אבל מי שהחליט זו מדינת ישראל. זה לא יגרום לי למחשבה שאולי אני לא חלק מהמדינה, אבל

האחריות הוא ערך חיוני. לא מספיק לדבר על אחריות, צריך לממש אותה. במקרה של כישלון כל כך גדול צריך לסיים את התפקיד".

ובנוגע לדרג המדיני?

"כמובן שגם הדרג המדיני לא יכול לברוח מהאחריות על העצמת חמאס במשך 20 שנה ועל ניהול המלחמה ב־10 החודשים האחרונים. לדעתי צריך ללכת לבחירות בהסכמה בתוך כשנה, אחרי שיסיימו את המהלכים העיקריים בעזה, ואני מקווה מאוד שגם בלבנון". הוא גם סבור שיש לבנות כעת ממשלה רחבה כדי לגבש קונצנזוס למהלכי המלחמה ולהביא להכרעה ברורה.

מהי הכרעה בעיניך?

"המערכה צריכה להסתיים בלפחות 50 אחוזים של מחבלי חמאס הרוגים או כלואים, 70 אחוזים מהמפקדים הרוגים או כלואים והשמדת כל היכולות חוצות הגדר".

מה בנוגע לחטופים?

"ציר פילדלפי הוא חלק מהסיפור של ההכרעה. מספיק ששני חטופים חיים יגיעו לאיראן כדי לסכן את המערכה ברמה אחרת לגמרי. העסקה הראשונה הייתה נכונה וטובה", הוא אומר. "בקונסטלציה שנוצרה, המחירים שלה היו סבירים וזה היה הישג מאוד משמעותי. אבל צריך להבין שכעת סינוואר לא יוותר בשום מצב על חטופים חיים שמקיפים אותו והמבט שלנו צריך להיות בהתאם לזה. האמירה על ביצוע פעימה ראשונה ואז נראה מה יקרה" היא אשליה מסוכנת. אני מוכן לעסקה נוספת, אבל בתנאי שבמסגרתה מחזירים את כל 101 החטופים ושבושם אופן לא מוותרים על היעד של השמדת חמאס".

נחמה סבור שלחץ צבאי ומניעת סיוע הומניטרי מחמאס יפעלו רבות למען שחרור החטופים, ומביע צער ואכזבה על כך שהדבר לא קורה. "הצבא לא עובד בשיטתיות של טיהור המרחב ושל מניעת חלוקת הסיוע ההומניטרי מחמאס. הדברים האלה הם המהלכים המשמעותיים שיובילו להכרעה של חמאס, שבלעדיהם סינוואר יוכל לשקם הכול ולהחזיר את המצב לקדמותו. דובר צה"ל דואג להראות את ההרס ברצועה אבל לסינוואר זה לא מזויז".

אתה לא קצת מגזים? עזה הרוסה כמעט לחלוטין, זה חייב להפריע לו.

"חמאס לא סופר חי אדם ולא כסף. אספר לך סיפור שימחיש את זה. ב־2003 קיבלתי הוראה להרוס את כל פרדסי הלימונים בבית חאנון, שטח ענק של מאות דונמים שממנו היו יורים מרגמות לעבר נתיב העשרה ושדרות. כאדם שמחובר

לטבע, כאב לי הלב כשראיתי את חמשת ה־9-הורסים ועוקרים את כל עצי הפרי. שוחחתי על כך עם רכז בשב"כ ושאלתי אותו: 'איך העזתם לא נשברים מזההרס?'. הוא סיפר לי על פגישה שהתקיימה בין יושב ראש ועד הפרדסים וראש החמולה ובין השייח' אחמד יאסין. ראש החמולה בא לשייח' בטענות ואמר לו: בגללכם עוקרים לנו את הפרנסה. השייח' הסתכל עליו ואמר: אתה תיתן את הפרדסים שלך ואני אתן את הילדים שלי. זו חלוקת העבודה בינינו".

"זה הזמן לתמרון בצפון"

אמרת שבחלק מהמקרים היית חלק מהקונספציה. זה נכון גם לגבי תפיסת ההכרעה שלך?

"תמיד הייתה לי הרוח של ההכרעה, וכמפקד השתדלתי מאוד ליישם אותה בכל מקום שהייתי בו".

ניסו לעצור אותך?

"היו מקרים שכן", הוא אומר. "ב־2017, כשהייתי מוח"ט ג'נין, הכנסתי צוות של סיירת צנחנים למחנה הפליטים כדי לחסל שם כמה מחבלים. במהלך הפעילות נזרק רימון ושני חברי נפצעו. פגשתי את הצוות הזה לפנות בוקר והם היו בתחושה איומה מכיוון שנפצעו להם שני חיילים והם גם לא הצליחו לפגוע במחבלים. התפיסה שלי כמפקד הייתה שחייבים לחזור בלילה הבא למחנה הפליטים ולפגוע במחבלים. השב"כ חלק עליי וביקש להרגיע את השטח כדי לא לגרום לתסיסה. אמרתי להם: הם זרקו רימונים ואני חייב לגבות מהם מחיר".

הם קיבלו את דעתך?

"לא. כל אחד מאיתנו הגיע עד למפקד הכי בכיר בגזרה, השב"כ לראש המרחב ואני לאלוף שהיה אז, רוני נומה. בסוף הפעילות שרציתי אושרה, אבל הייתי צריך להתאמץ מאוד לשם כך". נחמה יצא שוב עם הצוות באותו לילה והם הרגו שני מחבלים. "הצוות החזיר לעצמו את הביטחון העצמי והמחבלים קיבלו שיעור חשוב".

מה דעתך על הלחימה כעת ביהודה ושומרון?

"בשבועות האחרונים צה"ל פועל יפה ביהודה ושומרון. אני מקווה שלא נחזור לאירועי טרור חומת מגן. אנחנו בצומת קריטית וטוב שצה"ל מגיח שמכינה גדולה על האש הזאת".

אתה חושש מאירוע כמו שבעה באוקטובר ביהודה ושומרון?

"התשובה מורכבת. נוספו הרבה מאוד כוחות

מתוך ההתיישובות לצורך חיזוק ההגנה, ולדעתי נוצרה הרתעה בעקבות חימוש המתיישובים ופעילות צבאית במחנות הפליטים ובמרכזי הערים. לעניות דעתי אירוע בסדר גודל של השבעה באוקטובר לא יכול לקרות ביהודה ושומרון, כי יש לנו אחיזה הרבה יותר חזקה בשטח ומודיעין טוב יותר. יחד עם זאת, יכול להיות משהו קטן יותר, כמו חדירה חלילה של חמישה טנדרים שיתחוו במסע הרג בתוך יישוב, ולכן צריך להמשיך לפעול ביד חזקה".

מה לדעתך צריך לעשות בנוגע לצפון?

"בצפון נוצרה הזדמנות להכות את חיזבאללה מכה ניצחת, ואסור ללכת לשום מסלול אחר של פתרונות, מכמה סיבות. הראשונה היא שבעוד שנתיים או שלוש יהיו מספיק סיבות טובות אחרות למה לא

לצאת למלחמה, ולכן צריך לנצל את ההזדמנות שנקרתה עכשיו. השנייה היא שלחיזבאללה יש יכולת שיקום מהירה משלנו, ובעוד שנתיים הם יהיו במוכנות גבוהה יותר למלחמה. כמו כן, התושבים כבר מפונים, וכמובן שעדיף להילחם בלי שיהיו תושבים על הגדר, גם מהצד שלנו וגם מהצד שלהם. הסיבה האחרונה היא שכרגע המצב בלתי נסבל. חייבים נוכחות חוצצת של חיילי צה"ל בין תושבי הצפון לנוכחות רדואן, וחייבים לשם כך רצועת ביטחון בתוך לבנון. אי אפשר להגן על מטולה מתוך מטולה, ולכן צריך לתמך בעתיד הקרוב מאוד, עדיף לפני בוא החורף, כדי ליצור רצועת ביטחון, להחזיר את התושבים ולהשמיד את היכולות הצבאיות של חיזבאללה".

כך שינתה היהדות את העולם

איפה היית בשבעה באוקטובר?

"בתחילה הגעתי לעיר רמלה, שם היה חשש שיתחילו אירועים כמו בשומר החומות. אחר כך הגדוד שאליו חברתי הגיע לעוטף. רק כשהגעתי לדרום נפל לי האסימון בנוגע לגודל האירוע: השעה הייתה כבר שש בערב ונסעתי בסלאום בין גופות ורכבים הפוכים. שאלתי את עצמי איך לא פינו את הכול עד עכשיו, ופתאום הבנתי שאין מי שיאסוף ושהאירוע עוד לא קרוב להיגמר. האסימון השני נפל לי למחרת בבוקר, כשהיינו בכפר עזה. פתאום ראיתי טנקים שועטים לתוך היישוב. עצרתי אותם ושאלתי מאיפה הם באו, ומפקד הטנק ענה לי שהוא הגיע מנחשונים. שאלתי איפה המוביל שהוריד אותם, והסתבר שהטנקים ירדו עצמאית מהמחנה שלהם בראש העין עד לעוטף בנסיעה על כביש 6. מפקדי הטנקים קיבלו החלטה לנסוע לדרום כי לא היו מובילים, ומפקד הטנק סיפר שהוא התקשר לחבר שלו, מדרוך ג'יפים, שנסע לפניו כל הדרך עד לעוטף. הוא תידלק את הטנק בתחנת דלק והגיע לכפר עזה. נזכרתי בסיפורי יום כיפור, כשלא היו מובילים והטנקיסטים נכנסו לטנקים בבאר שבע ונסעו איתם עד אלי-עריש".

"בשבעה באוקטובר קרה לנו אסון נורא, אבל קרו לנו גם כמה דברים פוקחי עיניים. המסכים הוסרו מעל האויבים שלנו וגילינו שאנחנו ישנים באותו בית עם הישות הכי רצחנית שיש. רוב העם מבין את הדבר הזה וצריכים לנצל את המומנטום ולהביא ביטחון"

נחמה סבור שהשבעה באוקטובר יצר הזדמנויות שחייבים לנצל: "בשבעה באוקטובר קרה לנו אסון נורא, אבל קרו לנו גם כמה דברים פוקחי עיניים. המסכים הוסרו מעל האויבים שלנו וגילינו שאנחנו ישנים באותו בית עם הישות הכי רצחנית שיש. רוב העם מבין את הדבר הזה וצריכים לנצל את המומנטום ולהביא ביטחון".

מלבד ההכרעה, הוא מנסה לקדם באופן משמעותי גם את האחדות בעם. "המשאב הכי יקר שלנו היום הוא האחדות. אני מאמין בזה בכל מאודי. מה שהיה כאן לאחרונה, כמו למשל השביתות וההפגנות לאחר רצח החטופים, אלה אירועים שמפוררים אותנו מבפנים. יחד עם זאת חשוב לא רק להיות צודק אלא להיות חכם ולחשוב איך יוצרים קונצנזוס".

איך אתה פועל לקידום האחדות?

"אני מנכ"ל של חברה לתועלת הציבור שנקראת 'עם עולם', הוא מספר. "הקמנו את החברה לפני שלוש שנים, כשהרעיון הוא להקים בירושלים מרכז מבקרים שייציג את עיקרי ההישגים והתרומה של העם היהודי לעולם. אנחנו מבקשים ליצור סיפור יהודי משותף שרוב העם יתחבר אליו ויסכים איתו. כשהקדוש ברוך הוא נגלה לאברהם הוא אמר לו 'ונברכו בך כל משפחות האדמה והיה ברכה'. זו בעיניי התכלית העיקרית והייעוד של העם היהודי: להביא ברכה לאנושות. עשינו את זה בענק, עד היום במשך אלפי שנים השפענו על העולם בצורה בלתי נתפסת, ויש לנו עוד משימות רבות בכל כך הרבה תחומים שבהם העולם ממתין לבשורות משמעותיות. אנחנו רוצים להקים מרכז שייציג את עיקרי ההישגים והתרומה שלנו בכל התחומים, ויניע את המבקר לקחת אחריות ולעשות טוב, לא משנה באיזה תחום".

לפני שנה וחודשיים עברה החלטת ממשלה לתקצוב מרכז המבקרים של העמותה ב־64 מיליון שקלים: "סיימנו את תהליך התכנון ויש לנו אולם של 2,500 מטר בירושלים בשביל המיזם, שהעורך העיקרי שלו הוא לקיחת אחריות ועשיית טוב. אני משוכנע שרוב מוחלט של העם היהודי בארץ ובתפוצות יכול להתאחד סביב הייעוד הזה". ●

צילום: דובר צה"ל

"זו הייתה עסקה במחיר סביר שהייתה הישג משמעותי". משוחררים בעסקת החטופים הראשונה

צילום: עופר עמרם

התחלה// לפני 48 שנה. נולד וגדל בשכונת אהרונסון ברמת גן. השלישי מארבעה אחים.

אבאמא// אבא ראובן, במקצועו איש ניהול, ואמא מלכה, במקצועה גננת. "הם חינו אותנו לאהבת הארץ, למחויבות בלתי מתפשרת לעבודה ולעשייה, והעניקו לנו את כל הדחיפה והכלים להצליח ולהגשים את עצמנו".

ילדות// "גדלנו בשכונת אהרונסון, שכונה דתית-לאומית ברמת גן, עם מאות ילדים מכל הגילים ומאותו בית גידול. זו הייתה תקופת טרום המסכים והיינו משחקים זה עם זה במשך שעות. היינו ממש יישוב בתוך עיר".

כלים לחיים// מדריך בבני עקיבא סניף רמת חן. "כל מעשה של התנדבות ועבודה עם בני אדם מעניק המון התמודדויות לצד תחושת סיפוק גדולה. בסוף זו התנדבות. אתה לא חייב להדריך, זה על חשבון הזמן הפנוי שלך וזה דורש ממך הרבה השקעה. כמדריך אתה מלווה צעירים ומתמודד עם המון אתגרים, אבל לי זה נתן הרבה כלים לחיים. אולי אתה לא רואה את זה בשעה שאתה מדריך, אבל חד-משמעית זה בונה ומצמיח אותך כאדם".

שובר שיאים// "מילדות ספורט זה חלק ממי שאני ודרך חיים בשבילי. כילד הייתי משחק כדורסל כל השנים, גם בקבוצה. מאז שהייתי ילד אהבתי לרוץ. בהמשך אימצתי את תחביב הריצה והיום אני מגדיר את עצמי רץ חובב-מקצועי. השתתפתי בעשרות תחרויות ריצה, מריצות קצרות ועד לאולטרה מרתון, גם של 100 קילומטרים. אני חי את זה. זה הדרייב לחיים. אני אוהב לרוץ. כל החיים שלנו הם אתגר, ואני כטיפוס תחרותי והישיגי מציב יעדים ומנסה לשבור שיאים כל הזמן".

תיכון// למד במדרשיית נועם בפרדס חנה. "לצאת מהבית לפנימייה בגיל כל כך צעיר היה מאוד משמעותי בשבילי. בפנימייה אתה מקבל כלים לחיים, שאתה לא יכול לקבל בשום מקום אחר בעולם. אתה חי בפנימייה רחוק מהבית ואתה מתרגל לתנאים אחרים ולהיות עצמאי. באותן שנים החברים היו אצלי במרכז, הלימודים היו משניים". לשיבה התיכונית קריית הרצוג עבר בכיתה י"א. "שם שינתי פאזה והתחלתי ללמוד ברצינות".

לצבא// התגייס לצנחנים. "אחרי שנפצעתי מצינחה לא טובה, נאלצתי לעבור לשרת בבסיס בתל השומר עד לסיום השירות". עם סיום השירות החל ללמוד לתואר ראשון במשפטים במכללת 'שערי משפט', ובהמשך לתואר שני במשפטים באוניברסיטת בר אילן.

עריכת דין// "זה היה נראה לי מקצוע הכי פרקטי, שאני אסתדר איתו בחיים. הבנתי שזה מקצוע שיכול לשרת אותי כמעט בכל תפקיד שאעשה. בנוסף לכך, זה מקצוע שאוכל לשלב בו עבודה תוך כדי הלימודים. בתקופה שהייתי סטודנט עבדתי כל הזמן כדי לממן את שכר הלימוד".

עובד// "עבדתי במקצועות שונים ומגוונים, כמו ניקיון בתים ועבודה במאפיות, ובגלל שבמהות שלי אני יזם אז גם פתחתי עסק קטן להדפסת עבודות לסטודנטים, בתקופה שלא היו מחשבים ומדפסות בבתים. אחר כך

טל בסנס

48

נשוי לאורטל ואב לארבע בנות

תושב גבעת שמואל

עורך דין, מנכ"ל החברה הארצית למתנ"סים

החברה// כבר יותר משלוש שנים מנהל ועומד בראש החברה למתנ"סים. "זו אחריות עצומה ועבודה סביב השעון, שכוללת ניהול של החברה והמרכזים הקהילתיים. תחת החברה פועלת רשת ארצית של כאלף שלוחות בכ-220 רשויות מקומיות. החברה והמרכזים הקהילתיים מעסיקים כ-35 אלף עובדים מדי יום ועד אילת, בהיקף פעילות של לא פחות מכ-4 וחצי מיליארד שקלים".

בלתי פורמלי// החברה למתנ"סים אחראית על תחום החינוך הבלתי-פורמלי בישראל ומהווה זרוע ביצועית של הממשלה והשלטון המקומי ברחבי הארץ. "החברה נותנת מענים מגוונים מגיל לידה ועד זקנה בתחומי חינוך, תרבות, רווחה ומה לא. שירותי החברה ניתנים לכל האוכלוסיות בחברה הישראלית. מאז פרוץ המלחמה הושטנו יד לטיפול במפונים".

מלחמה ו/ "החברה למתנ"סים התגייסה מיד עם פרוץ המלחמה וגייסה תרומות, שינעה מוצרים חיוניים וסייעה בפינוי של כ-100 אלף אזרחים. הקמנו חמ"ל ארצי ותשתיות חינוך, רווחה ותרבות במוקדי הפינוי ברחבי הארץ. בנוסף לכך

מקורס הכשרה לכונסי נכסים, לימודי תעודה בדיני בנקאות, גישור, קורס הכשרה בדיני מכרזים ליושבי ראש ועדות ועוד. אני משתדל כל הזמן ללמוד ולהתפתח".

מנהל// "התחלתי בתפקידי כעורך דין בתחום ליטיגציה אזרחית. מהר מאוד הבנתי שהמקום שלי הוא בניהול של אנשים, של יוזמות ושל תהליכים. כך פתחתי משרד עורכי דין למתן שירותים בגביית חובות בשביל רשויות מקומיות וגופים פרטיים. התפיסה העסקית שלי אומרת שאתה כל הזמן צריך להסתכל עשרה צעדים קדימה, לחדש, ליוזם ולחשוב עסקית".

קריירה עסקית// מאחוריו 25 שנות ניסיון של ניהול בכיר בארגונים בעלי פעילות עסקית וציבורית מורכבת ומגוונת. "ניהלתי חברות עסקיות כמנכ"ל, בעבודה שתמיד שילבה יזמות עסקית וניהול של אופרציות וחברות מעולמות גדולים, ועם ממשקים מול המדינה והשלטון המקומי. החברות שניהלתי שילבו הרבה מעולם של יזמות וטכנולוגיה תומכת. ניהלתי חברות, קניתי ומכרתי חברות והתעסקתי ביזמות בחו"ל מעולמות של רפואה וחקלאות".

פתחתי עסק קטן לניקוי מוסדות ציבור, בתי כנסת ומתנ"סים. לא בחלתי בשום עבודה. זה גם מה שאני מנחיל לבנות שלי". כסטודנט למשפטים הכיר את מי שלימים תהיה אשתו.

החצי השני// אורטל, בת 46, אופטומטריסטית ואורטופטיסטית (מומחית לבדיקת תנועות עיניים, כושר המיקוד ופזילה, ר"ג). "למדה לתואר ראשון ושני בביו-טכנולוגיה וכשסיימה החליטה ללמוד אופטומטריה ולעבוד עם אבא שלה בעסק. במקביל עובדת בבית חולים כאורטופטיסטית. אשתי היא הבוסית בבית. היא הכול בשבילי, יד ימיני והעזר כנגדי".

הנחת// ארבע בנות. הבכורה בר, ואחריה זיו, נוי ושי. "הבנות שלי הן האוויר לנשימה בשבילי. עם הילדות שלי אני דוגל בזכות הבחירה. אני כהורה אתן להן את כל הכלים, את המעטפת, את התשתיות ואת האמונה בהן וביכולות שלהן, ומפה כשתצאנה לחיים הבחירה היא בידיהם שלהן".

ללמוד ולהחכים// "אנחנו לא מפסיקים אף פעם ללמוד. לאורך השנים למדתי לימודי תעודה בשלל תחומים, החל

במגרש הביתי

"סדר היום שלי קשוח. אני קם כל השבוע בשעה ארבע ורבע בבוקר. אני חובב ריצה מושבע, כך שלרוב אני מתחיל את היום בריצה, לפעמים בשילוב אימוני כוח ורכיבה. יום העבודה אינטנסיבי ורצוף פגישות ואתגרים. אני נוסע עשרות אלפי קילומטרים בשנה מדין ועד אילת. ובין כל סבך הטירוף הזה אנחנו מוצאים זמן למשפחה ולילדים". לישון הולך סביב חצות. "כמובן שבתקופות מלחמה ותקציב השעות מתארכות להן".

"חופש והזדמנות להיות עם התא המשפחתי, ובעיקר רגע להטעין מנועים".

"אני שומע לא מעט מוזיקה, במיוחד במהלך הריצות, כל מוזיקה מכל סוג. זמר ישראלי מועדף: אריק איינשטיין".

הדוד צבימי ברנד ז"ל, נפטר אחרי מחלה קשה בגיל 65. "דמות להערצה. איש של נתינה ואדם שורשי שאהב את מדינת ישראל וטייל בה ונלחם למענה. העזרה לזולת שלו הייתה נדירה".

"מקווה שיהיה טוב ושמחון השבר נצליח לצמוח ולייצר מציאות ביטחונית שתאפשר חיים טובים".

"הפילוג והשסע בעם. לצערי התקשורת הרבה פעמים מעצימה את הקיטוב ולא דווקא את הדברים שמחברים וזה גורם לי תחושת פחד. אני מסתובב הרבה בארץ ונפגש עם אוכלוסיות שונות ואני מאמין שצריך לעשות מהלכים דחופים לחיבור בין חלקי העם".

"אני איש מאוד תחרותי והישגי, ולכן אני תמיד מסתכל קדימה ובוחר מה הפסגה הבאה שאני יכול לכבוש, היא יכולה להיות במקומות ובתחומים שונים, הן במגזר העסקי והן במגזר הציבורי".

ניהלנו פעילויות פנאי וקייטנות לכ-30 אלף ילדים ופעילויות במלונות. אנחנו משתדלים להיות שם בשביל עשרות אלפי המפונים שנמצאים הרחק מביתם ונעקרו משגרת חייהם".

פרויקטור // בעקבות מלחמת חרבות ברזל החליטה הממשלה על הקמת מרכז שליטה ומינוי פרויקטור אזורי. "כשהוצע לי התפקיד, עוד באוקטובר 2023, היה לי ברור שאני נרתם למשימה. תוך 24 שעות יצאתי לחל"ת מהעבודה בחברה למתנ"סים והתייצבתי. הבנתי את השליחות העצומה שבתפקיד הזה בעת הקשה הזאת".

מלחמה 2 // "זה היה תפקיד מורכב ומשמעותי ועבודה מסביב לשעון, שכלל בין היתר לתכלל את עבודת משרדי הממשלה בנושאים האזרחיים ולסייע להם לממש את אחריותם. וגם לעסוק בהיבטים הנוגעים לטיפול באזרחים המפונים, לרכז את עבודת הקבינט החברתי-כלכלי ולדאוג למתן מענה כלכלי לבעלי עסקים, לתאם בין היוזמות האזרחיות וגופי פילנתרופיה ובין הממשלה ועוד. שימשתי בתפקיד במשך כמה חודשים וזו הייתה שליחות וזכות אדירה".

בס"ד

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

ארועים עד 800 איש

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא

להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

חנה קטון
chanakatan@gmail.com

התחלות של אלול

הזמן שטס ולא ישוב עוד. אני עורגת לימים ההם של צפיפות מבעבעת, וכואבת את היעדר מחלק ניכר מהאירוע בגלל העבודה התובענית שהייתה לי. אני מדמה את התקופה הזאת לגבינה שוויצרית. יש חורים באימהות שאי אפשר למלא אותם. אם לא היית שם - פספסת. אבל יש פיצוי: אגלה לכם סוד, אנחנו כהורים משמעותיים מאוד לילדינו הבוגרים, גם ואולי אף יותר כשהם הופכים בעצמם להורים. כגינקולוגית המשפחתית אני בוודאי מרגישה שיש לי מקום מכובד במשפחה המורחבת, אבל גם בלי הכובע הזה אני משמעותית גם היום.

המצרך היקר בעולם והמבוזבז בעולם.

התחלת הזמן מרגשת אותי. הזמן בה"א הידיעה הוא ראש חודש אלול, אז מתחילה שנת הלימוד בשיבות הגדולות והקטנות ובכוללים ברחבי הארץ והעולם. זכינו לכך שרבות בחורים מתחילים את זמן האל-חזור שלהם, שבו הם מנצלים את הזמן כדי לגדול בתורה. וזה תמיד יעביר רטט בליבי. חשוב לחזק את התורה ואת לומדיה בימים אלה. כן, צריך לומדי תורה רבים. המשק ממשיך ברוך ה' לפעול ויש הייטק, ויש תעשייה, והמסעדות ובתי הקפה פתוחים לרווחה ושוקקי חיים, אז בוודאי שצריך את לומדי התורה שמקומם חשוב שבעתיים. קיבלתי כרטיסי ברכה מרגשים מפורום 'תורתם אומנותם', מכתבי ברכה שהכינו אברכים מהציבור הסרוג לאיש שלהן שחזר בראש חודש אלול ללימוד התורה בכולל - בלי רעש וצלצולים, בלי מסיבות סוף שנה ובלי טקסי כבוד של קבלת תואר. הם לא זקוקים לכך. כתר תורה עטור בראשם.

והנה סיפור על חשיבות הזמן. תחילת חודש אלול בשיבת הר עציון. לומדים מסכת גיטין. הרב עמיטל זצ"ל מעביר שיעור על הספקות שיוצר תאריך בגט שלא נרשם כהלכה. השיעור נגמר, אפשר לסגור את הגמרות ולגשת לארוחת צהריים. אבל הרב עמיטל לא מסיים. הוא דופק על הסטנדרט שלפניו, וכל מי שהתחיל לקום התיישב על מקומו באחת. שקט גמור באולם. ואז פותח שוב הרב עמיטל בדברים: "דיברנו על דיני כתיבת הזמן בגט, עד כמה טעות קטנה בכתיבת הזמן יכולה לגרום לצרות. אבל עכשיו אני רוצה לדבר שתי דקות על הזמן שלכם: התחלנו עכשיו את זמן אלול. תלמידים, הזמן רץ, הזמן נעלם, ההווה הופך במהירות עצומה לעבר והזמן איננו. תלמידים, הזמן זה החיים. הזמן זה אנחנו. אנחנו צריכים להרגיש בכל רגע את האחריות שלנו על הזמן שלנו, את המחיר היקר שיש לכל רגע ורגע. הזמן הוא מצרך שכאילו קיים בשפע, אבל האמת היא שהוא המצרך היקר ביותר בעולם, וגם המבוזבז ביותר בעולם. תלמידים יקרים, אני מתחנן בפניכם, שימו לב לזמן שלכם. זה נכון תמיד, זה נכון בכל גיל, אבל זה נכון בעיקר בגיל שלכם שבו נראה שיש לכם את כל הזמן שבעולם - ועד כמה זה לא נכון. וזה נכון בעיקר בחודש אלול. התחלנו עם סוגיית זמן בגיטין, והמשכנו בסוגיית הזמן שהוא החיים שלנו, זו סוגיה הרבה יותר קריטית". הרב עמיטל זצ"ל סיים את דבריו, והתלמידים קמו לאיטם והלכו לכיוון ארוחת הצהריים הממתנה להם, כשהם מהרהרים כל אחד בזמן שלו. ●

איור: עדי דוד

הרבה יותר מאתגר להיות בשלב הקן המתרוקן מאשר בשלב הבית המלא עד אפס מקום. אני מתגעגעת, מביטה במיטות הריקות, ויש עצבות בליבי, על הזמן שטס ולא ישוב עוד. אני עורגת לימים ההם של צפיפות מבעבעת, וכואבת את היעדר מחלק ניכר מהאירוע בגלל העבודה התובענית שהייתה לי

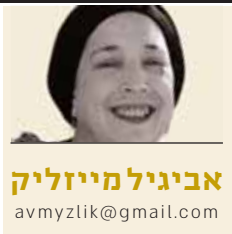
תחנת הצעיפים הצהובים. היה היה ילד שנתפס בגנבה ונכנס למעצר. לאחר שריצה את עונשו, ביקש לחזור הביתה לאמו, אבל חשש שהיא לא תרצה לקבל אותו. לכן כתב לה מכתב וזו לשונו: "אמא יקרה, אני מצטער על הכול ואני רוצה לחזור הביתה. אני אצא לדרכי ברכבת. אם את רוצה שאשוב, אני מבקש ממך שתתלי בתחנה צעיף צהוב כדי שאדע שאני יכול לרדת. אם לא יהיה בתחנה צעיף צהוב, אדע שעליי להמשיך הלאה ברכבת, ולא לחזור עוד לעולם". הוא יצא לדרך, ובכל תחנה היה דרוך לקראת הבאות. כשסוף סוף הגיעה הרכבת לתחנה ליד ביתו, הוא הופתע. לא היה שם צעיף צהוב, היו שם עשרות צעיפים צהובים! כל התחנה הייתה מלאה בצעיפים מתנופפים ברוח, הקוראים לבן לשוב הביתה. אמו עמדה שם מחכה, מצפה לבנה אהובה, ועל צווארה... צעיף צהוב. זה סיפורו של אלול. וזה הסיפור של אמא.

אלול הגיע. חזרה למסלול. חודש אלול הוא חודש החזרה לשגרה. החופש הגדול נגמר סוף סוף, הילדים מגיל שנה ועד גיל ח' חוזרים ללימודים, לפחות כשאין שבתה. גם מזג האוויר נהיה סתווי. הנה, מתחילים שוב "החיים". בכל שנה בעונה הזאת חולפות מעל שמי ארצנו רבבות חסידות בדרך מאירופה לארצות החמות באפריקה, לשהיית החורף. הן נודדות מרחקים של מאות קילומטרים ביום, ומגיעות אלינו לכמה ימי מנוחה מהמסע. והן תמיד חוזרות לאותו מקום - ממש כמו מעגל השנה. חודש אלול הוא חודש החזרה לשגרה, אבל אנחנו לא חוזרים ממש לאותו מקום שבו היינו בפעם הקודמת. החזרה היא בצורת ספירה שעולה ועולה. בכל שנה אנחנו מטפסים גבוה יותר.

כמו ריחוף של נשר.

הייתה משימה רצינית בשבילי כאמא עם ילדים צפופים - כיתות רגליים בין חנויות ספרים, סידור התיקים והקלמרים וטקס עטיפת הספרים והמחברות וסימונם. היום התפקיד שלי שונה - אני נצמדת לנייד או לנייח, עוברת על פנקס הטלפונים המשפחתי ומאחלת לכולם התחלה טובה. לנכדים שנכנסים לכיתה א', לעולים ליישובות הקטנות והתיכוניות והאוכלוסיות והיישובות הגבוהות, וגם לאלה שמתחילים עבודה חדשה או מתחילות ללמד כיתה חדשה וכדומה. זאת חתיכת משימה. את מספרי הטלפון של הילדים אני עוד זוכרת בעל פה, אבל את המספרים של הנכדים שלרשותם פלאפון - כבר לא. בשביל זה יש נכדה חרוצה שמכינה לי לוח שנה עם כל התאריכים החשובים והתמונות ומצרפת גם מספרי טלפון. כך זה כשהקן מתרוקן. חז"ל מספרים שהנשר מעיר את גוזליו שבקן בעדינות וברכות - הוא מרחף מעליהם, ורק אחר כך נכנס לקן ומטפל בהם. הכניסה בעדינות לקן היא שיעור בשבילנו. יש להעיר את הקן בעדינות לפני שנכנסים אליו, מרחפים נוגעים לא-נוגעים סביבו עד שיחפץ. זה נכון גם להשכמת הבוקר וגם לליווי של כניסה לעולם חדש. הרי המעברים קשים.

אני חושבת שהרבה יותר מאתגר להיות בשלב הקן המתרוקן מאשר בשלב הבית המלא עד אפס מקום. אני מתגעגעת, מביטה במיטות הריקות, ויש עצבות בליבי, על

עיצוב תודעה

מה קורה כשאת מקומה של המעצבת הוותיקה והשמרנית תופסת מעצבת צעירה וחדשנית? אפשר לקנא, אבל אפשר גם לסלול דרך חדשה

וכך באמת עשיתי. החלטתי בתוכי להפסיק להילחם, המשכתי לעצב בצורה שאני מאמינה שהיא הכי נכונה ולא חיפשתי יותר איך לנצח את רחלי. לשתינו נהיה קהל לקוחות קבוע ומרוצה וגם הבוס הגדול היה מרוצה.

ויום אחד קרה גם מה שבעלי אמר. אחד הלקוחות הגדולים ביותר, שעד היום עשה תמיד עבודות מול רחלי, ביקש לעבוד איתי. 'למה לא עם רחלי?' שאלתי, והוא אמר שדווקא הסגנון שלי הוא מה שהוא מחפש כרגע.

התפללתי המון על העבודה הזאת, מקווה בכל ליבי שהיא תצליח, אך הפעם לא ממקום היסטרי ומפחד של תחרות אלא ממקום רגוע שמכיר בערכו. הלקוח היה מרוצה מאוד, ובמיוחד האחראית על הקמפיין. יום אחד היא ניגשה אליי ואמרה: 'את יודעת, בפעם הקודמת שעבדנו עם רחלי הבוסים לא היו מרוצים בכלל, היינו צריכים לשנות כל הזמן ובקושי הצלחנו לרצות אותם. וכאן הכול עבר כל כך חלק, כל כך מוצלח'.

חשבתי קצת ועניתי לה: 'את יודעת מה ההבדל בין העבודה שרחלי עשתה לעבודה שאני עשיתי?' היא בוודאי ציפתה שאומר לה שאני יותר מקצועית, יותר ותיקה, יותר מנוסה או כל תשובה אחרת מסוג זה. אך אני רק עניתי: 'ההבדל הוא שאני אמרתי תהלים להצלחת העבודה, וכנראה בגלל זה הייתה לנו סייעתא דשמיא עם המנהלים'. וזו הייתה הרגשה נפלאה".

אך למרות ניסיונותיי - התולעת הקטנה של הקנאה כרסמה בליבי פנימה, ונפילתי בדעתי פעמים רבות. הייאוש שבתוכי דחף אותי להשיב מלחמה שעה, לשנות סגנון ולנסות להתחרות איתה, אבל הזכרתי לעצמי שאני עושה את מה שאני יודעת לעשות הכי טוב. המשכתי לקבל עבודות גדולות וחשובות, אך כל הזמן הרגשתי שהיא מקבלת עבודות טובות יותר".

אין תחרות, יש אמונה

"באחד הקמפיינים החלטתי שזהו, אני לא יכולה יותר להתאפק ועושה משהו 'בסגנון רחלי'. עשיתי את זה, וזה יצא טוב מאוד. אנשים התלהבו והחמיאו לי בלי סוף, אך אני לא הייתי מרוצה. הרגשתי שעשיתי משהו שאני לא מאמינה בו, רק בשביל להראות שגם אני יכולה לעשות כמו רחלי ולא פחות טוב ממנה. זה היה כל כך מזויף בעיניי.

באותו יום שוחחתי עם בעלי על הנושא והוא האיר את עיניי. 'את פשוט נכנסת לתחרות איתה, אבל באמת אין ביניכן שום תחרות. זה המקום לחיות אמונה. להאמין שהקדוש ברוך הוא שלח אותה, שלכל אחת מכן יש את המקום שלה והכול בהשגחה פרטית. זו גם הזדמנות לעשות עבודת המידות ולראות עד כמה עלייך עוד לשפר את נושא הקנאה. ואת תראי, הוסיף ואמר, 'שאם לא תנסי להתחרות בה, רק תוותרי ותעשי את שלך באמונה - גם הכבוד והמקום שלך יחזור'.

אחת החוויות המאתגרות שעוברות על אדם שעובד במשך שנים בעבודה מסוימת, היא לראות צעירים שמגיעים ודוחקים את מקומו. כמו שסיפרה לי חברה טובה:

"אני עובדת בגרפיקאית במשרד הפקות כבר שנים רבות. יש לי ותק, קהל לקוחות קבוע ומעמד בכיר, ואני משתדלת ככל יכולתי להצדיק את השם הטוב שיצא לי ולא להתגאות בו.

לפני כשנתיים משהו מהותי השתנה. למשרד הגיעה גרפיקאית חדשה ומוכשרת, ומהר מאוד היא החלה לכרסם במעמדי. רחלי, הגרפיקאית החדשה, עובדת בסגנון חדשני ומודרני שמכוון לקהל הצעיר, ואילו אני הולכת על הקו השמרני שמכוון לקהל רחב יותר, אך מטבע הדברים הוא הרבה פחות נוצץ.

לאט לאט ראיתי בעיניים כלות איך מעמדי מתחיל לרדת ורחלי מקבלת יותר ויותר עבודות שבעבר היו מופנות אליי. הכי קשה היה כשכמה קמפיינים גדולים במיוחד נפלו בחלקה, כאלה שבעבר לא היה ספק שיגיעו אליי, והפעם איכשהו כל קמפיין כזה הופנה אליה בלי שאפילו שאלו אותי.

אנשים במשרד התחמקו ממני במסדרונות והרגשתי איך האדמה רועדת לי מתחת לרגליים. זו הייתה עבודת מידות אמיתית להמשיך לפרגן, לחייך אליה, לא לקנא, להאמין בכל ליבי שאין אדם נוגע במוכן לחברו כמלוא הנימוח.

חלת אסאדו מפורק

להיט חדש נכנס למטבח שלנו - חלת אסאדו מפורק. חלה קטנה, עסיסית ונהדרת עם טעם קצת מתקתק, שלתוכה מכניסים בשר של אסאדו שנאפה כל הלילה בתנור ולאחר מכן פורק לרצועות. ארוחה נהדרת ומפנקת להפליא. שימו לב שהמתכון של האסאדו לוקח 5 דקות עבודה! סתם כך דרך נהדרת להכין אותו.

- לִבְצֹק:**
 - 500 גרם קמח רגיל, מלח או
 - כוסמין 80 אחוז
 - חצי קוביית שמרים טריים או כף
 - שמרים יבשים
 - 4 כפות סוכר או סילאן
 - כפית מלח
 - חצי כוס מים
 - 1½-2 כוסות מים פושרים
- לִאֲסָאדו:**
 - 2 בצלים קלופים וחתוכים לרצועות
 - 4 שיני שום קלופות, חתוכות
 - לפרוסות
 - 400 גרם בשר אסאדו ללא
 - אצמונות (מספר 9)
 - חצי כפית סילאן
 - חצי כפית פפריקה
 - מלח
 - רבע כפית פלפל שחור גרוס

מכינים את האסאדו: חותכים את הבשר לקוביות בגודל 2 סנטימטרים. לוקחים יריעת נייר כסף גדולה ומניחים במרכז את קוביות הבשר. מתבלים במלח, פלפל גרוס, פפריקה וסילאן. מניחים עליהן את פרוסות הבצל והשום. סוגרים היטב את נייר הכסף ועוטפים בעטיפה נוספת של נייר כסף (אם אתם לא אוהבים נייר כסף - אפשר גם שהנייר הראשון יהיה נייר אפייה, אבל חובה שהשני יהיה נייר כסף). מחממים תנור לחום של 150 מעלות. צולים במשך שעה, מנמיכים ל-120 מעלות וצולים עוד לפחות 4 עד 6 שעות.

מכינים את החלות: שמים את כל החומרים פרט למים במיקסר עם וו ליישה. מפעילים במהירות נמוכה ומוסיפים את המים עד לקבלת בצק רך ודביק למדי. לשים 8 דקות. מכבים את המיקסר, יוצקים מעט שמן כדי שאפשר יהיה להוציא את הבצק הדביק, ומעבירים לקערה משומנת או לשקית ניילון. מתפיחים שעתיים. מקמחים את הבצק, ומחלקים אותו ל-4 חלקים. מחלקים כל חלק ל-3 או 4 חלקים ומגלגלים לפס, קולעים לחלה של 3 או 4 ומניחים אותה על תבנית התנור, מרופדת בנייר אפייה. מורחים בביצה טרופה, מפזרים שומשום ומתפיחים 20 דקות. בינתיים מחממים תנור לחום של 190 מעלות. אופים במשך 20 דקות או עד שהחלות והובות מאוד. מצננים מעט. מרכיבים את המנה: לוקחים את האסאדו וקורעים אותו לרצועות. מעבירים את רצועות הבשר למחבת, מוסיפים את הנוזלים שהצטברו בתוך נייר הכסף (ואם רוצים אפשר גם את הבצל והשום) ומאדים יחד דקה או שתיים עד שהוא מתחמם. חוצים את החלות במרכז, מכניסים את הבשר הנפלא שבמחבת ומגישים.

SHIELD

כלים להורות דיגיטלית

חושב שהילדים בטוחים ברשתות החברתיות? אבאל'ה, אתה חי בסטורי!

מצטרפים לאינטרנט
רימון ומקבלים
חודשיים ראשונים
ב-79 ש"ח
על חבילת אינטרנט
בתשתית סיבים

הגנה בהתאמה
אישית לכל משתמש

הגנה בווטסאפ
וברשתות חברתיות

בקרה על זמני מסך
בכל מכשיר

לגלוש מוגנים
במהירות הסיב

חדש! SHIELD

פתרונות דיגיטליים מתקדמים להורות חדשה,
כולל הגנה ברשתות חברתיות

עם SHIELD מבית רימון אתם יכולים להיות רגועים שהילדים מוגנים גם ברשתות החברתיות. אם יש פוסט או סטורי שאינם הולמים, SHIELD פשוט תעלים את התמונה ותאפשר להם להמשיך לגלוש רק עם תוכן שמתאים להם. התקינו SHIELD בבית ותהיו בראש שקט שהילדים שלכם מוגנים ברשתות החברתיות, באינטרנט ואפילו בווטסאפ.

* 8 9 1 1

rimon.net.il

